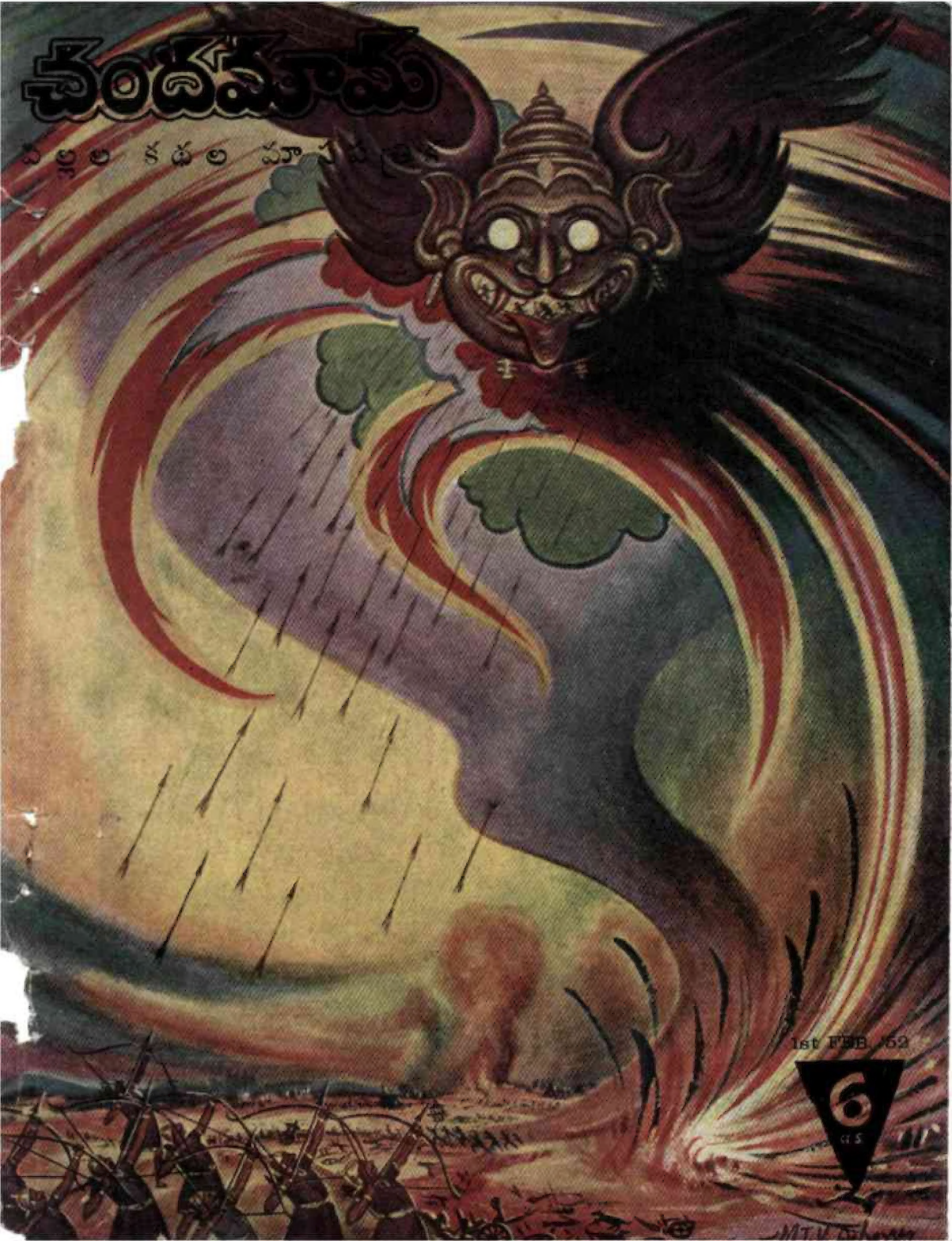

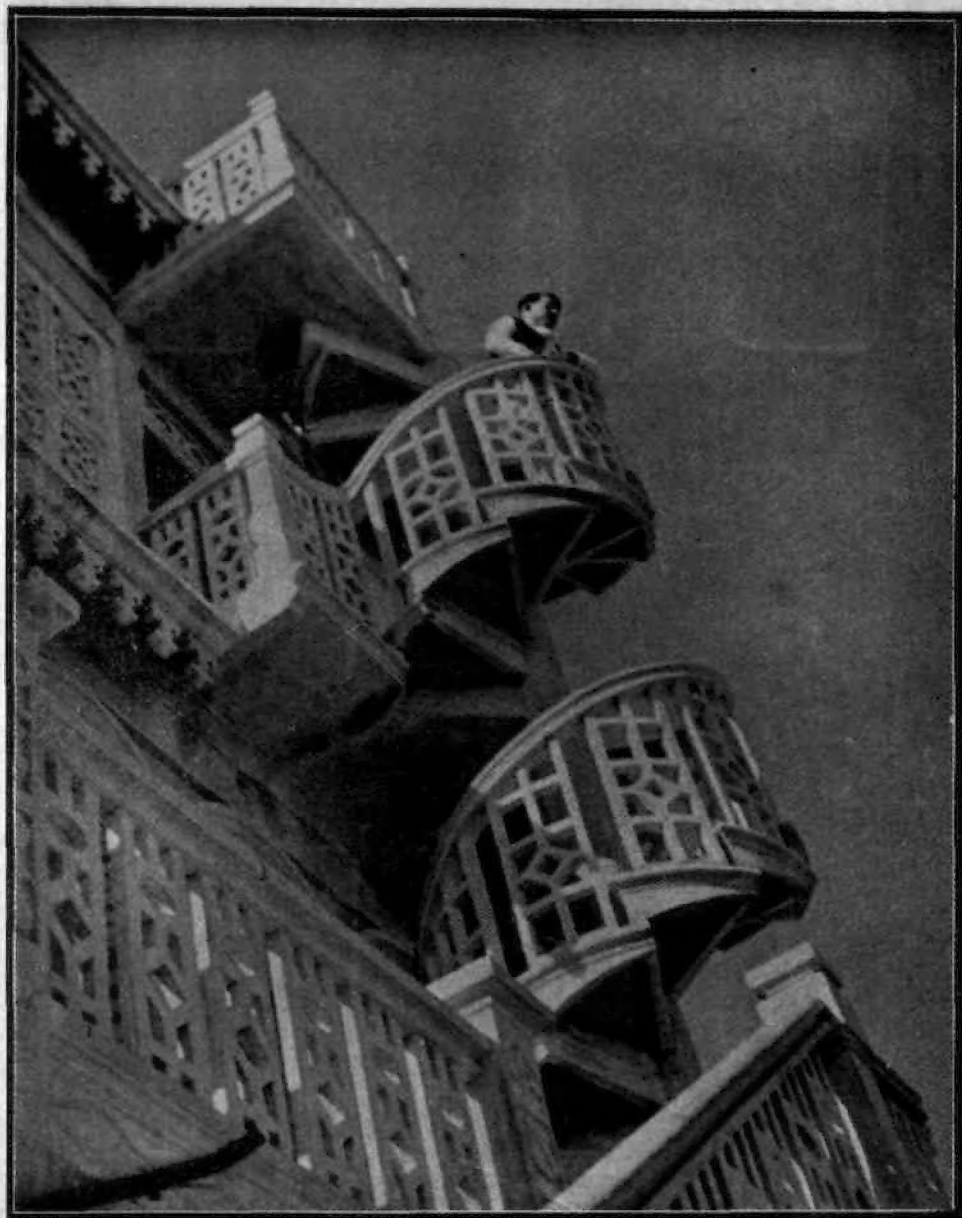
చందమామ

చిత్తల సదల హృదయాల

1st FEB 1952

Chandamama, February '52

Photo by Prantil K. Patel

హెచ్చ

అందరేక మంతట ప్రదర్శింప బిడుచున్న

వాహినీ వారి

మల్లీశ్వరి

సంగీత శిల్ప నాట్య కల్పనలో
సంస్కృతికి సహజత్వానికి జాతీయతకూ
సమంజసతనూ సాధింతుటలో
ఒక ప్రత్యేకతను సరూపిండు
నిరుపమాన చిత్రము

నేడే చూడండి

విధాని • దర్శకుడు
బి.యన్.రెడ్డి
హైదరాబాద్

FOR PLEASANT READING &
PROFITABLE ADVERTISING:

CHANDAMAMA GROUP

(HINDI, TELUGU, TAMIL & KANNADA)

EVERY MONTH ADORES

1,10,000 HOMES

AND

ENCHANTS TEN TIMES THE

NUMBER OF READERS

THROUGHOUT INDIA

GROUP PAGE Rs. 350

ENQUIRE !

Chandamama Publications

KODAMBAKKAM :: MADRAS-24

డొంగ్రే గారి

బాలామృతం

బలహీనమైన బిడ్డలకు పుష్టినిచ్చి, పండ్లు
మొలిచేటప్పుడు అయ్యే విరిచనములు
నిలిపి, బలమును ఆరోగ్యము నిచ్చును.

K. T. Dongre & Co., BOMBAY-4

రౌండు, బాదం, కాఫీ, చంద్రహారములు,
24" యించి, పేట 1-కి రు. 11/- సాదా
సల్లహానల చైను 18" యించి 1-కి రు. 5/-
ప్లవర్ సల్లహానల చైను 18" యించి 1-కి
రు. 7/8/- ఆర్డరుతో 800 డిజైనులుగల
క్యాటలాగు వుచితంగా పంపబడును.
ప్యాకింగు హాఫ్ డి రు. 1 అదనము

రాజా గోల్డు కవరింగ్ కంపెనీ (రిజిస్టరు)
రాజా విల్లింగ్టన్ :: మచిలీపట్నం

స్టార్లం జీర్ణించి, బోద గొప్పల
వ్యత్యాసాలతో కుళ్ళి పోయూన్న
నేటి ప్రపంచానికి
సర్వ మానవ సమానత్వం
వాటు

విన్నోదా
వారి

శాంతి

చంద్రకుమారి సావిత్రి సి. హేమలత
డా. గోవిందరాజుల సుబ్బారావు... రామచంద్ర కావ్యప
అరణి... పేకటి శివరాం...

పాటలు సంగీతం ఛాయ కళ
కథ కొవ్వలి... సముద్రాల... సుబ్బరామన్... రంగా... వారి... గోదాంకర్
దర్శకత్వం... వేదాంతం రాఘవయ్య

పూర్ణ
రిలీజ్

నిర్మాతలు... విన్నోదా పిక్చర్స్... మద్రాసు 17.

MATA

అందమును వర్చస్సును పెంపొందించు
టకు అన్ని కాలములలోను నమ్మకముగ
“రవిగ్రిహరిన్” సబ్బును వాడుడు.

“బ్రు హ్మోల్” తలనూనె ఉపయో
గించినందువలన చక్కని నిడుపైన
కురులు పెరుగును. ఆనందకరమైన
వాసన కలది. మెదడును చల్లదనముగను,
కాంతముగనుంచు ఓషధులతో తయారు
చేయబడినది.

వ్యాపార వివరాలకు :

ది న్యూ స్టార్ ఆండ్ కో.,

10, వైద్యనాథ మొదలి వీధి, తండియార్పేట, మదరాసు - 21

పిల్లలంటే తల్లులకు తీపి
పిప్పరమెంట్లు పిల్లలకు తీపి

తెయ్యని పిప్పరమెంట్లు

M.A.P. INDUSTRIES
TONDARPET, MADRAS. 21

ఫిబ్రవరిలో
విడుదల

శివ ప్రొడ్యూసర్స్

అంధా :	గోకుల్ కృష్ణ	విజయవాడ.
నైజామ్ :	ప్రేమియర్	సికింద్రాబాద్.
నీడెడ్ :	శాంతి	గుంటకల్.
మైనూరు :	జయంత్	బెంగళూరు.

నమ్మక !

...

అత్యుత్తమమైన టాయిలెట్ సబ్బులో
ఏమేమి మీరు కావలెనంటారో, అవన్నీ
మైనూరు శాండల్ సబ్బులో
కలవని నమ్మకముగా చెప్పగలము

ప్రతిచోట దొరుకును

గవర్నమెంటు సోప్ ఫ్యాక్టరీ
బెంగుళూరు

1951 సం॥లో

2 కోట్ల, 15 లక్షల వ్యాపారము పూర్తిచేయబడినది

మీయందరి సహకార అదరాభిమానములను ఇంకనూ

విక్కుడుగా ఆశించుచూ ముందడుగువేయుచున్న భీమాసంస్థ.

లాభసాటియైన ఏజన్సీ పరతులు—నరియైన బ్రయినింగు మొదలైన ప్రత్యేక సౌకర్యములు

బోనసు సాలుకు 1000 కి రు. 9 లు

అమలులో నున్న భీమా మొత్తం రు. 10 కోట్లకు మించినది

మొత్తము ఆస్తులు రు. 2 కోట్లకు మించినది

సాలీనా ఆదాయము మొత్తము రు. 60 లక్షలకు మించినది

ప్రాణభీమాతోబాటు అగ్ని, ప్రమాదము, మోటారు, నౌక మొదలైన తదితర

భీమావ్యాపారముగూడ జయప్రదముగా నిర్వహింపబడుచున్నది.

మా ఆఫీసులు :— మద్రాసు, బొంబాయి, కలకత్తా, నాగపూర్, బెంగుళూర్, బెల్గాం,

అసంతపూర్, శికింద్రాబాద్, కోయంబత్తూర్, బర్హంపూర్, ఎర్నాకులం,

బెజవాడ, రాజమండ్రి, గుంటూరు, జంషెడ్ పూర్. విశాఖపట్నం,

మంగుళూరు, డిబ్రుగర్ (అస్సాం) పాట్నా, అలహాబాద్, అహమ్మదాబాద్, ఢిల్లీ.

ఆంధ్ర ఇన్సూరెన్సు కంపెనీ, (లిమిటెడ్) మచిలీపట్టణము

తప్పరల్లో విడుదల!

భరణి పారి

కేవలము

శైరీ కృష్ణ
రామకృష్ణ

భానుమతి
నాగేశ్వరరావు

Love
(TELUGU)

ముక్కామల...సి.యస్.ఆర్...రేలంగి...శివరావు

శ్రీరంజని బానిస...సూర్యకాంతం...సురభి కమలాబాయి
సేతారాం...దొరస్వామి...సుబ్బారావు....

స్టూడియో
వాహిని

భూమి సాగర్ • మహానాథ్ • పూరి సూర్య • శ్రీ నాగేశ్వరరావు
కమలా ధర్మ • సుబ్బారావు • చిత్త •

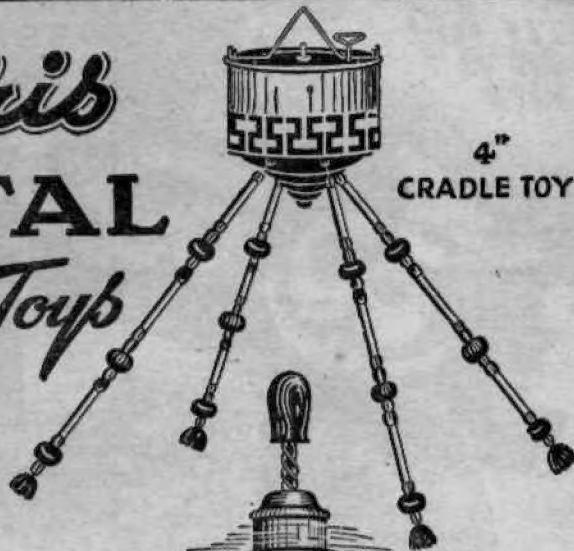
ఆంధ్ర, సి.డి.డి, నైజాములకు
పూర్ణా విక్టర్స్ లిమిటెడ్, విజయవాడ

మైసూర్ వంశానం, కూర్మలకు
డింలాండ్ విక్టర్స్ కార్పొరేషన్, బెంగళూరు నటి

వివరములకు: భరణి విక్టర్స్, మదరాసు - 17.

లో హాపు 'ఐరిస్' ఆట వస్తువులు
పిల్లలను ఆకర్షించే రకరకాల రంగులు : మన్నిక - చౌకతనము గలవి

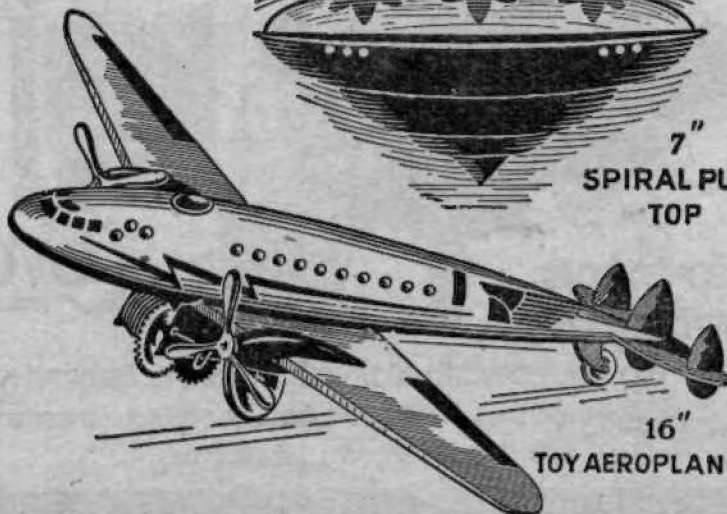
Iris **METAL** *Action Toys*

4"
CRADLE TOY

7"
SPIRAL PUSH
TOP

16"
TOY AEROPLANE

తయారుచేయువారు :

ఐరిస్ మాన్యుఫ్యాక్చరర్స్, మద్రాసు - 4.

బిచ్ విజంటల్స్ : శోభా విజెన్స్,

32/33, లింగిచెట్టి వీధి మద్రాసు - 1.

ఉత్తర ఇండియా విజంటల్స్ : మెక్ డోవెల్ & కంపెనీ, లి. సెకండ్లైన్ బిచ్, మద్రాసు.

చందమామ

సంచాలకుడు: చక్రపాణి

సంపుటి 10 : సంచిక 2

ఫిబ్రవరి 1952

చందమామ కార్యాలయం కొత్త భవనాలలో ప్రవేశించిన శుభవార్తను అందుకొంటూ మా అభిమానులు, పాఠకులు, ప్రతినిధులూ అనందము తెలిపి అభినందన లెఖలు రోజూ కురిపిస్తున్నారు. ఇందుకు కృతజ్ఞులం. ఇతే, కొంతమంది జాబులను యింకా పాఠ చిరునామాకే వ్రాస్తుండటంవల్ల అవి మాకు చేరటంలో అనవసరమైన జాగునకు కారణమవుతున్నది. ముఖ్యమైన ఈవిషయం గమనించి, ఇటుపైన, 'చందమామ' కార్యాలయం, కొడం బాకం, మద్రాసు - 24 అనే చిరునామాకే ఉత్తరాలు వ్రాయవలసిందని మళ్ళీ కోరుతున్నాము. ఈ సందర్భంలో మారచ

యితలకు కూడ ప్రత్యేకించి ఒక్కమాట చెప్పవలసివున్నది: ముఖ్యాధిష్టి వేసి బుక్ - పోస్టులో పంపే రచనలతో ఎటువంటి జాబులూ ఉండకూడదు. తపాలా శాఖవారు ఇటువంటి కవర్లు పరీక్షించి, 'ఇందులో జాబువున్నది - కనుక చార్జి చేస్తున్నాము' అని ముద్రవేసి ఉత్తరాల రేటుప్రకారం అదనపు సొమ్ము పసూలు చేస్తారు. అటువంటిప్పుడు కవర్లు రచయితలకు తిరిగివచ్చే పరిస్థితి ఏర్పడుతూ వుంటుంది. కనుక, - ఇది అందరకూ తెలిసిన చిన్నవిషయమే ఐనప్పటికీ, - చిక్కులు రాకుండా శ్రద్ధ వహించటం మంచివని మా రచయితలకు సలహా యిస్తున్నాము.

పుణ్యమెవరిది?

పాతరోజుల రాజు ఒక్కడు
జాతికంతకు ఖ్యాతి తెగల
దేవళం కట్టించవలెనని
పూనుకున్నాడు.

రాజుదలచిన కొదవ ఏమిటి ?
మోజుమీర వ్యయప్రమానలు
లెక్కచేయక చక్కగా గుడి
పూర్తిచేశాడు.

నిక్కముగ ఇటువంటి మందిర
మెక్కడుందని జనులు పొగడగ
చక్కగా తన పేరు ద్వారం
పైన కూర్చాడు.

ఉత్సవాలూ, సంబరాలూ
పచ్చపచ్చగ పెచ్చుమీరగ
హెచ్చు అలసటచేత భూవతి
నిద్దరయ్యాడు.

నిదురలో కల ఒకటి కన్నా
డెదురుగా తనమందిరం అది
కాని ద్వారంపైన పేరొక
అడుదానిదిగా !

రచన :
'బై రా గి'

రాజు అచ్చెరువొంది రెండవ
రోజు భటులను 'రాజ్యముకా'
వెదకి అవిడ ఎక్కడుందో
తెండి' అన్నాడు.

భటులు కాటికి కాళ్ళుజూచిన
కటిక ముడుసలి పేచరాలిని
ఒక్కతెను ఆ రాజుముందుకు
తోడితెచ్చారు.

'మందిరం కట్టడానికి నీ
వందచేసిన సాముమెమిటి?
ఎందుకో నీపేరు ఉం'దని
రాజు అడిగాడు.

'మందిరానికి రాళ్ళుమోస్తూ
మ్రుందికుందిన ఎద్దులకు నే
మేతవేసిన మాట నిజ'మని
అవ్వపలికింది.

'కీర్తికె నే పాటుబడితే
ఆర్తిబాసినదామె' అని ఆ
రాజు ముడుసలికమెపేరే
చెక్కమన్నాడు.

తెలివితక్కువ దద్దమ్మ

సింగరపురంలో సుక్కు, రుక్కు అని ఇద్దరు దొంగలు ఉండేవాళ్ళు. సుక్కు చాలా తెలివైనవాడు. వాడు తనకు చేత నైన విద్యలు అన్ని రుక్కుకు నేర్పాడు. రుక్కువిద్యలైతే నేర్పాడు గాని, వాటిని సమయం తెలిసి ప్రయోగించే నేర్పు లేదు. అందుకని సుక్కు వాడితో "అబ్బాయీ!—నీఅంతట నీవు స్వతం త్రించి విపనీ చేయబోక. నేనేమి చేస్తానో కనిపెట్టి చూస్తూవుండు. అలానే నువ్వు చేస్తూవుండు" అని చెప్పాడు. సరేనని వేపుకొన్నాడు రుక్కు.

ఒకరోజున వాళ్ళు, లక్షాధికారి అయి నటువంటి సుబ్బి శెట్టి ఇంట్లో కన్నం వేయటానికని వెళ్ళారు.

సుక్కు కన్నం వేశాడు. వాడూ రుక్కు కలిసి సడీ చప్పడూ చేయకుండా లోపలికి దూరారు. మెల్లిగా ధనాగారం లోకి ప్రవేశించారు.

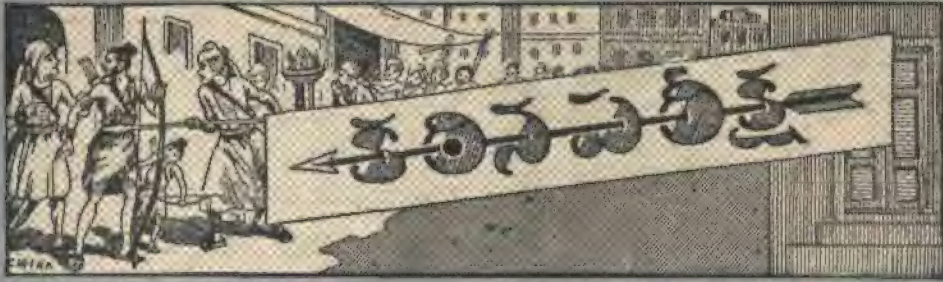
సుక్కు ధనద్రవ్యాలూ, వస్తువాహ నాలూ ఉండే పెద్దపెట్టె తెరిచాడు. ధనం కాబేస్తూ ఉండగా పొరపాటున

చెయ్యితగిలి పెట్టెమూత దభిమనిపడి చప్పడయింది. ఆ చప్పడుకు సుబ్బి శెట్టికి మెలకువ వచ్చింది. పడుకొని ఉండే 'ఎవడురా అక్కడ!!'—అని కేక వేశాడు. ఆ వెంటనే సుక్కు 'మ్యావ్! మ్యావ్!!' అని కూశాడు. 'సరే పిల్లి కాబోలు చప్పడు చేసింది' అని అను కొని సుబ్బిశెట్టి అటువక్కకు తిరిగి మళ్ళీ పడుకున్నాడు.

ఈసారి రుక్కు అక్కడకు వెళ్ళి పెట్టె తీయబోయాడు. దురదృష్టవశాత్తు అది వాడి కాలుకు తగిలి బోర్లాపడ్డాడు. పెద్దగా చప్పడయింది. శెట్టి లేచాడు. 'ఎవడురా అక్కడ!!'—అని కేకలేస్తూ ఆ గదిలోకి వచ్చాడు.

శెట్టిని చూచి రుక్కు కంగారు పడ్డాడు. వణికిపోతూ చేతులుకట్టుకొని 'నేను రెండోపిల్లినండి, క్షమించండి. బాబూ! ఏమీ అనకండి' అని బతిమాల సాగాడు.

అప్పుడు శెట్టి గదిలో దూరిన రెండు పిల్లుల్నీ పట్టి కట్టి కొట్టి వదిలాడు.

ఒకానొకప్పుడు ఘూర్జరదేశాన్ని ఉగ్రసేను డనే రాజు పరిపాలించాడు. అతడు తనకు ఉన్న రాజ్యంతో తృప్తిపడక, చుట్టుప్రక్కల వున్న రాజ్యాలపైకి దండయాత్రచేసి వాటి నన్నింటినీ తన రాజ్యంలో చేర్చుకుని 'చక్రవర్తి' అని అందరిచేతా పిలిపించు కునేవాడు. తన అధీనంలోకి వచ్చిన రాజ్యాలలోని ప్రజల్ని అనేకవిధాలుగా హింసించి, 'పరమ దుర్మార్గుడు' అన్న పేరు సంపాదించాడు. అక్కడితో ఊరుకొక, ప్రతి పట్టణంలోనూ పొడుగాటి గెడ ఒకటి పాతించి, ఆ గెడ కొనను తనపేరు చెక్కిన కిరీటం ఒకటి తగిలించి, వచ్చేపొయే వాళ్లందరూ ఆ కిరీటానికి సమస్కారంచేసి మరీ వెళ్ళాలని దండెరా వేయించాడు.

అంతవరకూ స్వతంత్రంగా జీవిస్తూన్న ప్రజలందరికీ ఇది చాలా అవమానకరంగా తోచింది. కాని విధిలేక, అటు వెళ్లవలసి

సప్పుడల్లా ఆ కిరీటానికి ఒకదణ్ణంపెట్టి మరీ పోతూండేవారు.

ఆకాలంలోనే, వింధ్యారణ్యంలో గండా అనే భిల్లుడొకడు వుండేవాడు. అతడు ఏకలప్యణ్ణ మించిన విలుకాడు. అతడు బాణంవేస్తే గురితప్పుడం అనేదిలేదు. అతడొకనాడు తన పదేళ్ల కొడుకుని వెంటబెట్టు కుని సమీపంలోని ఒక పట్టణానికి వెళ్లేడు.

అక్కడ బజారులో గెడకొనని ఒక కిరీటం తగిలించివుండటం, ఆ కిరీటానికి వచ్చేపొయేవాళ్లంతా పంగి దణ్ణంపెట్టి పోతుండటం చూశాడు. సంగతి తెలుసు కున్నాడు. తనుమాత్రం దణ్ణంపెట్టకుండా తీవిగా నడిచి వెళ్ళిపోయాడు.

కాని పదిఅడుగులు వేకాడలేదో, గెడవద్ద కాపలాకాస్తూవున్న జవానులు వచ్చేసి గండాభిల్లుణ్ణి, కుమారుణ్ణి పట్టి తీసుకు పోయి చక్రవర్తి సమక్షంలో నిలబెట్టేరు.

"ఎవరయ్యా నువ్వు? ఆ త్రిమూర్తులు కూడా నా ఆజ్ఞ ధిక్కరించటానికి వీల్లేదు కదా? నీవేమో ఎదురెత్తుగా ప్రవర్తిస్తున్నావటే?" అని అడిగేడు చక్రవర్తి.

"నాపేరు గండాభిల్లుడు. అడవిలో సింహానికిమల్లే విచ్చలవిడిగా తిరిగే నాకు, ఒకానొక రాజు కిరీటానికి టోహారు చెయ్య వలసిన ఆవసరమేమున్నది?" అని ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు గండాభిల్లుడు.

"ఓహో, నువ్వేనా గండాభిల్లుడివి? నీ గురి ఎన్నడూ తప్పదని విన్నాను. ఏదీ నీ సామర్థ్యం నాకొకమాటు ప్రదర్శించి చూపు" అంటూ చక్రవర్తి, ప్రక్కనున్న

వాళ్లతో, "బామిపండు ఒకటి తీసుకు రండోయ్" అన్నాడు.

పండు తేవటంతోనే, "గండాభిల్లు ప్రక్క నున్న వాడికొడుకును తీసుకుపోయి ఎదురుగా ఆచెట్టుకు కట్టెయ్యండి. కట్టి, ఆ బామిపండు కుర్రవాడి నెత్తిమీద నిలబెట్టండి" అన్నాడు రాజు.

అలా చేయటంతోనే ఉగ్రసేనుడు గండాభిల్లుడితో, "నీ కుమారుని నెత్తిపైనవున్న ఆ బామిపండును గురిచూసి బాణంతో కొట్టాలి. లక్ష్యంతప్పకుండా కొట్టగలిగితే నీవుచేసిన అపరాధాన్ని క్షమించి నిన్ను పిల్లవాణ్ణీకూడా వదిలేస్తాను..." అన్నాడు.

ఆమాటలు వినటంతోనే గండాభిల్లుడి గుండె రుల్లుమంది! వెళ్లంతా చెమటలు పోసినై. కొపంతో పళ్లు పటపటకొరుకుతూ... "రాజా, ఎంత క్రూరుడవు నువ్వు? కాస్త గురితప్పి నాబాణం క్రిందకుపోయిందంటే, చేరులారా నా కుమారుని ప్రాణాలు తీసుకున్నవాడినవుతానే! నా ప్రాణాలుపోయినా సరే నేను ఇందుకు వెప్పకొను!" అన్నాడు.

రాజు వెకిలిగా నవ్వుతూ, "నా ఆజ్ఞ నెరవేర్చకుంటే, నీకు మరణశిక్ష ఎలాగూ తప్పదు. ఐతే, నీ కళ్ళెదట నీ కుమా

రుని చంపించిన తరువాతనే అపని.
తెలిసిందా!" అన్నాడు.

నిశ్చేష్టుడయ్యాడు గండాభిల్లుడు.

అతనిని చూచి కుమారుడు "నాయనా,
భయమెందుకు? సిగురి ఎన్నడూ తప్పదు.
బాణంపడులు!" అన్నాడు.

అ మాటకు "శభాష్!" అని రాజే
మెచ్చుకున్నాడు.

గండాభిల్లు తన అమ్ములపాదిలోనుండి
పడునైనబాణం ఒకటి తీశాడు. దాని వాడి
మొన వెండిరేకులా ధగధగ మెరుస్తూ
కన్నులను మిరుమిట్లుగొలుపుతున్నది.
పరీక్షించి, దాన్ని మొలలో దోపుకున్నాడు.
పాదిలోంచి మరొక సామాన్యపు బాణాన్ని
తీసి విల్లుకు తగిలించి, కుమారుని నెత్తిపై
నిలిచివున్న బామిపండును గురిచూసి,
బాణంపడిలేడు. అదివెళ్లి పండును ముక్కున
కరుచుకుని ముందుకు వెళ్ళిపోయింది.

అదిచూసి ఉగ్రసేనుడు 'శభాష్, శభాష్'
అంటూ చప్పట్లు చరిచాడు. తన కొలుపు
లోని సొంత విలుకాళ్లవైపు 'ఎందుకూ, మీరూ
వున్నారు' అన్నట్టుగా చూశాడు.

అలాగ రాజు హేళనచెయ్యటం
వాళ్లందరికీ చాలా అవమానకర మనిపిం

చింది. 'దేశాభిమానం పడులుకుని పొట్ట
కొసం వీడి కొలుపులో చేరినందుకు ఉత్త
పుణ్యాన్ని ఇలా అవమానంచేస్తాడా?' అను
కున్నారు వాళ్లంతా.

మాటప్రకారం, చక్రవర్తి గండాభిల్లు
కొడుకు కట్టువిప్పించి, వాళ్ళిద్దర్నీ
యథేచ్ఛగా వెళ్ళిపోవచ్చు న్నాడు.

గండాభిల్లు వెళ్ళిపోయేటప్పుడైనా చక్ర
వర్తికి సమస్కారంచెయ్యటంకాని, సెలవు
తీసుకోడంగాని చెయ్యలేదు.

'ఎంతటెక్లా వీడికి!' అనిపించింది చక్ర
వర్తికి. ఐతే యేం, ఏమీ అనలేకపోయాడు.
గండాభిల్లుడు తనదారిని వెదుతోంటే అతని

మొలలోవున్న వాడిబాణంమొస తళుక్కు
మని మెరిసి, చక్రవర్తి కంటపడింది.

'అబ్బీ, అగు. ఇండాకనే అడుగుదా
మనుకున్నాను. మొదటతీసిన ఆ బాణాన్ని
పదును పరీక్షించి, వాడకుండా మొలలో
పెట్టేశావు దేనికి?' అని అడిగాడు రాజు.

గండాభిల్లుడు, 'దేనికా? ఒకవేళ నా
బాణం గురితప్పి నా కుమారుని ప్రాణం
పోవటమే జరిగిననాడు ఈ వాడిబాణం
నీ గుండెలో దూసుకుపోయి వుండేది!
అని నదురూ బెదురూ లేకుండా చెప్పేడు.

ఉగ్రసేనుడు ఉగ్రుడైతేచి, 'ఏమన్నావు?
నాప్రాణాలు తీస్తావా?' అంటూ తన విలు
కాళ్ళవైపు తిరిగి, 'చూస్తారేం, రాజద్రోహిని
చూస్తూ' అన్నాడు.

ఆవాక్యం పూర్తికాకుండానే గండాభిల్లు
తన మొలలోని బాణాన్ని తీసి సంధించి,
చక్రవర్తి తొమ్మును గురిచూసి కొట్టేడు.

'అమ్మోయ్!' అంటూ చక్రవర్తి గొడ్డలి
పెట్టుగా ఒరిగిపోయాడు.

అప్పుడు రాజభటులు 'పట్టుకోండి!
పట్టుకోండి!!' అంటూ గండాభిల్లువైపు పరు
గెత్తేరు.

కాని, అక్కడి జనం వాళ్ళను అడ్డు
తగిలి, 'ఒక్కఅడుగు ముందుకువేశారంటే
ప్రాణాలు తక్కువుసుమా జాగర్ర!!!'
అన్నారు. దానితో వాళ్ళు పలాయనం
చిత్తగించారు.

'ఈ లోకకంటకుణ్ణి వధించి, మాకు
పీడ వదిలించావు మహానుభావా!' అని
ప్రజలంతా గండాభిల్లుణ్ణి అనేకవిధాల
పొగిడి, అంతవరకూ ఉగ్రసేనుడి కిరీటానికి
తప్పనిసరిగా జోహారు చెయ్యవలసవచ్చిన
వాళ్ళంతా గండాభిల్లుకి హృదయ పూర్వ
కంగా, భక్తిగౌరవాలతో నమస్కారం
చేశారు.

2

ప్రజలంతా గంట స్తంభం దగ్గరకు పరుగు లెత్తి గంటలు లెక్కిస్తున్నారని చెప్పాం కదా? అయితే, యితలో రాణి చనిపోయి నట్లు గంట స్తంభానికి కబురు ఎలా వెళ్లింది? నిజానికి, రాణి చనిపోయినట్లు ఒక్క వృద్ధు రాలికితప్ప మరో వురుగుకి తెలియదే. అంతే కాదు. గంట స్తంభంవద్ద కాపలావాడితోసహా అందరూ దర్బారులోనే వున్నారాయె!

ఎప్పుడైతే గంట చెనిపడిందో, గంట స్తంభం కాచే కాపలావాడుకూడా నివ్వెర పోయాడు. ఎవరో అటగోటితనానికి గంట మ్రోగిస్తూవుండివుండాలి. ఒక్క క్షణం అలస్యంబరిగినా రాజ్యమంతా అల్లకల్లోలం అయిపోతుంది. అందుచేత ఒక్కపరుగున వెళ్ళి గంట స్తంభం చేరుకొన్నాడు. చూడగా

గంటలు కొడుతున్నది ఒక వృద్ధురాలు! అయితే అప్పటికప్పుడే ఆమె ముప్పైతొమ్మిది గంటలూ కొట్టటమూ, ప్రజలంతా అక్కడికి చేరిపోవటమూకూడా జరిగింది. ఇలాంటి దారుణానికి ఒడిగట్టిన ఆ వృద్ధురాలిని అమాంతంపట్టి చీల్చివెయ్యాలనే తలంపుతో ఆమెని పట్టుకొబోయాడు. కాని వృద్ధురాలు అదృశ్యరూపం పొంది ఎగిరి చక్రాపాయింది.

కాపలావాడు గజగజ వణికిపోయాడు. రాణి చనిపోయిందా? ఎలానమ్మటం? ఈ వార్త ప్రజలలో పాకిపోకముందే నిజమో అబద్ధమో తను తెలుసుకోవాలి. అక్కడ చేరిన గుంపును నెట్టుకొని ఒక్కపరుగున అంతఃపురంలో చొరబడ్డాడు. రాణి శయ్యా గృహం ప్రవేశించాడు. రాణి చిరనిద్రలో

వుండటంచూచి నివ్వెరపోయాడు. జలజల కన్నీరుకారుస్తూ, బరువుగా అడుగులు వేసు కొంటూ గదిలోంచి బయటకువచ్చేశాడు.

అప్పటికే గంటస్తంభంనుంచి మరలి అంతా తిరిగి అంతఃపురానికి చేరుకున్నారు. రాణి శయ్యాగృహంలోంచి దుఃఖనము ద్రంలో మునిగివస్తున్న కాపలావాడినిచూచి అంతా వారికి తెల్లమైపోయింది. అంతఃపుర మంతా “రాణీ...రాణీ” అనే కేకలతో మారుమ్రోగిపోతున్నది!!

ఇక అక్కడ రాజుపరిస్థితి ఎలావున్న దంటే—ఎప్పుడైతే మరణగంట చెవిని పడిందో అప్పుడే గుండెదడ పట్టుకున్నది.

ఒక్కొక్కగంట కొట్టినప్పుడల్లా, తన గుండె మీద సుత్తివెబ్బ కొట్టినట్టే అనిపించింది. ముప్పైతొమ్మిదోగంట చెవిని పడిపడటం తోట, రాజు కూర్చున్నవాడు కూర్చున్నట్టే సోలిపోయాడు. ఐతే చూడవచ్చిన రాజులు తప్ప, రాజపరివారంలో ఒక్కరూ అక్కడ లేరు. వాళ్ళు రాజుసంగతి మరిచిపోయి, గంటస్తంభంవైపుకి పరుగులెత్తారు.

తీరా యిప్పుడు అంతా తెలిసివచ్చిన తర్వాత గాని ఎవరికీ రాజుసంగతి స్మరణకు రాలేదు. “అయ్యో! అంతా యిక్కడనే వున్నామే. బావ ఏమయ్యాడో” అంటూ కంగారుపడ్డాడు శక్తిసింహుడు.

“అవును. ఇది మహాకలవర సమయం. బావగారు దర్బారులోనే వుండివుండాలి. మీరువెళ్ళి వారిసంగతిచూడండి. క్షణంలో నేనూ వచ్చేస్తున్నా” అన్నాడు మంత్రి.

శక్తిసింహుడు బయలుదేరాడు. అతని వెనుకనే తక్కిన పరివారం కదిలారు. వాళ్ళతోపాటు ఆస్థానవైద్యుడూ, దాదీకూడా పోబోయారు. మంత్రి వాళ్ళనిద్దరినీ చూచి “ఆగండి” అని గద్దించాడు.

ఆస్థానవైద్యుడూ, దాదీ తెల్లబోయారు. “ఏళ్ళొద్దరినీ వేరువేరుగా బంధించి

వుంచండి" అని భటులకు ఆజ్ఞాపించాడు. భటులు వాళ్ళని తీసుకుపోయారు.

తక్షణమే మంత్రి, రాణి శయ్యాగారం తాళంవేయించి, దర్బారు చేరుకున్నాడు. మహారాజును ఆనేకవిధాల ఓదార్చాడు. కాని, ఎంతచెప్పినా మహారాజుకు దుఃఖం ఆగలేదు: "మంత్రి! రాణితోనే పోయింది నాబతుకు. లేకలేక పుట్టిన బిడ్డడిని కళ్ళారా చూచుకొనకుండానే కన్నుమూసింది రాణి. దిక్కుమాలిన దేశాచారం. తలకొక పేరూ రాసుకురావడమట. ఎవడు రాసినపేరులో ఏమి అపశ్రుతి పలికిందో, బిడ్డడికి తల్లి గండం పట్టుకుంది! నారాణి చచ్చి పూరు కుంది!!

"నాబిడ్డడికి ఎవ్వరూ పేరుపెట్టవద్దు. దేశాచారంకాదు, దేవునిజ్ఞ అయినానరే, ఈల్లం ఘించి తీరుతాను. నా బిడ్డడికి నా రాణిపేరే పెట్టండి. నారాణి దేవప్రియ. నా బిడ్డను దేవసింహుడు. ఏమి, మంత్రి!—నామాట పాటిస్తావా?" అని పూరుకున్నాడు.

అందుకు మంత్రి "తప్పకుండా పాటిస్తాను, మహారాజా!—దేవసింహుడు... చక్కటిపేరు. మాతల్లిని స్మరించటంకంటే మాకు కావలసిన దేమిటి? ఈ పేరుపెట్ట

పిలవటానికి లోకమంతా సంకోషిస్తుంది" అనిచెప్పి రాజును పూరడించాడు.

ఇక్కడ మంత్రి, రాజు మాటాడుతూ వుండగా, శక్తిసింహుడు కోటలోకి వెళ్ళాడు. వెళ్ళేసరికి వృద్ధురాలి వింతవైచం, వైద్యుడ్ని దాదినీ అదుపులో వుంచటం, శయ్యాగారం తాళంవడటం - ఈమొదలైన సందర్భాలన్నీ తెలిసిపచ్చినై. తీవ్రంగా ఆలోచించాడు. దాదినీ వుంచిన తావుకు వెళ్ళాడు.

"దాదీ!—కథ అడ్డుతిరిగింది. తలచిన ఉద్దేశాలన్నీ తారుమారయినై. నిన్నుపెద్దలు విచారణ చేయవచ్చు. నీవు దోషివని వారు తీర్మానించవచ్చు. నీకు మరణశిక్ష విధించ

పచ్చ. భయపడకు. నీప్రాణానికి నాప్రాణం అడ్డువస్తే, నిజంమాత్రం వెల్లడించకు” అని ధైర్యం చెప్పాడు.

రాణికి ఈ తీర్మానాలు జరిగిపోయినై.

తర్వాత మరిరెండు రోజులకు మంత్రి ఆస్థాన వైద్యుడిని, దాదాని దర్బారుకు రప్పించాడు. విచారణ చూడవచ్చినజనంతో దర్బారు కిటకిట లాడుచున్నది. మొట్ట మొదట మంత్రి ఆస్థానవైద్యుడిని విచారించాడు: అందుకు ఆస్థానవైద్యుడు—

“మంత్రివుంగవా! కన్నతల్లినుంచి దేవప్రియ విషయంలో యిలా జరిగిందంటే, చాలా విధూరంగావున్నది. మీకంటే ఎక్కు

వగాళోకిస్తున్నానునేను. మీకంటే ఎక్కువగా ఆశ్చర్యపడుతున్నాను. కాని యిందులో ఏదో మోసం జరిగింది. ఇది ముమ్మాటికి నిజం. దేవి మరణానికి, లోకానికి జవాబు చెప్పవలసిన బాధ్యత మీకంటే నాకే ఎక్కువ. కనుక నిజం తెలుసుకోటానికి నా శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తాను. ఇందుకు గాను ముందుగా మనం, ఒక్కపర్యాయం రాణి వారి శయ్యాగృహం పరిశీలించిరావటం అవసరం” అన్నాడు.

అదేప్రకారం వైద్యుడిని వెంటబెట్టుకొని మంత్రి, రాణిశయ్యాగృహం చేరుకున్నాడు. అప్పుడు వైద్యుడు అక్కడ బల్లమీదవున్న పస్తువులన్నీ ఒక్కొక్కటిగా పరిశీలించాడు. బల్లమీదనున్న పాలలోటా పడిపోయి పాలు ఒలికిపోయినై. అంతకుమిసహ, మరొక ఆచూకీ ఏమీచిక్కిందికాదు. నిస్పృహచెంది బయటికి వస్తుండగా, వైద్యుడి దృష్టి అప్రయత్నంగా గదిలో ఒకమూలని పడివున్న ఒకపస్తువుపైన పడింది. దగ్గరికి వెళ్ళి చూడగా అది ఒక చచ్చిపడివున్న పిల్లి.

ఇది కంటపడగానే మంత్రి, వైద్యుడూ ఒకరిముఖాలు ఒకరు చూచుకున్నారు. అప్పుడు వైద్యుడు ఒలికిపోయివున్న పాల

వంక చూపుతూ, “ఈ పాలు విషపూరితమైనవని తోస్తుంది. నేను యిచ్చిన మందు ఆ పాలల్లో కలిపి పుచ్చుకొని వుంటుంది రాణి. ఇతే, పాలల్లో విషం ఎలా కలిసిందో! అది నిలకడమీదనే తెలియాలి” అన్నాడు.

“నిలకడమీద ఎలాగా తెలిసిపోతుందనుకోండి. అయితే, బిడ్డడికిచ్చే పాలల్లో విషం కలిసిందీ అంటే, అది ఎలా జరిగిందో దానికి తెలిసివుండాలి. కనుక మనం యిప్పుడే అమెనీ విచారించువాం” అంటూ వైద్యుడితోసహా మంత్రి దర్బారు చేరుకొన్నాడు. దాదాని విచారించాడు మంత్రి.

దాది : “స్వామీ!—ఆ లోటాలో ఉన్నవి బిడ్డడి పాలు. నేనే అక్కడ పెట్టాను. పాలు పట్టుదామనుకునేటంతలో ఒక వృద్ధురాలు వచ్చింది. నన్ను బెదిరించింది. నేను హాడిలి పోయి, ఈ మాట చెప్పటానికే ప్రభువుల వారి వద్దకు పరుగెత్తుకువచ్చాను. అంతలోనే గంటలు వినబడినై. గంటలు కొట్టినదీ ఆ వృద్ధురాలేనని గంటలు లవాడు చెప్పనే చెప్పాడుకదా! ఆ దుర్మార్గురాలే పాలలో విషం కలిపివుంటుంది. ఇంకా నయం. కొంచెం సేపుంటే, తెలియక ఈ పాలు బిడ్డడికి కూడా పట్టివుండును. బిడ్డడి ప్రాణానికి

కూడా మోసం వచ్చివుండేది. ఈ బిడ్డను ఎంతో అదృష్టవంతుడు. అందుకనే దేవుడు కాపాడాడు” అని చెప్పింది.

“ఎవరీ వృద్ధురాలు?—ఆ మెది యే వూరు? ఏదేశం? ఆమెకు ఇక్కడ ఏమి పని? అసలు ఈ లోపలికి ఎలా ప్రవేశించింది? పాలలో విషం కలపడమేమిటి? ఎవరూ లేకుండా చూచి మరణగంటలు కొట్టడమేమిటి? ఇన్ని దుండగా లూచేసి పట్టుబడకుండా మాయం కావడమేమిటి?” ఈ ప్రశ్నలకు జవాబు తెలియక మంత్రి, వైద్యుడూ ఆలోచనలో పడ్డారు. తక్కిన వాళ్లంతా తెల్లబోయి కూర్చున్నారు.

అప్పుడు మంత్రి భటులతో “ఆ వృద్ధురాలు మానవాతీతమయినదిగా కనబడుతున్నది. అమెకు ఈ కోటతో గట్టి సంబంధమున్నట్టు తోస్తున్నది. నిజానిజాలు తెలిసే వరకూ ఏమనుకోటానికీ వీలులేకుండా వున్నది. అమె రాకపోదు. మళ్ళీ కోటలోకి వస్తుంది. కనిపెట్టవుండండి” అని హెచ్చరించేశాడు. ఆ వృద్ధురాలు వచ్చేవరకూ దాదినీ, వైద్యుణ్ణి ఆదువులో వుంచమన్నాడు.

* * * *

రోజులూ, నెలలూ గడిచిపోతున్నై. రాజభటులు యావన్నుండి మరొక వ్యాపకం లేకుండా వెయ్యికళ్లతో కనిపెట్టుకుని చూస్తు

న్నారు—వృద్ధురాలు తిరిగి ఎప్పుడు కంటబడుతుందా, ఎప్పుడు చీల్చిచెండాడుదామా అని. కాని ఎంతకూ వృద్ధురాలి జాడ ఏమీ తెలియరాలేదు. అందరూ నిస్పృహచెందారు. ఇక రాజుసంగతి చెప్పనే అక్కర్లేదు. రాణి పోపటంతోటే మనఃస్థిమితం తప్పింది. మంత్రి, బావమరిదీ ఎంత ధైర్యం చెప్పినా ఫలితం ఏమీ కనుపించలేదు. క్రమంగా, ఆరోగ్యంకూడా క్షీణించసాగింది.

రాజు బావమరిదినీ పిలిచి, పిల్లాబెల్లాతో సహా వచ్చి కోటలోనే వుండిపోమ్మన్నాడు.

శక్తిసింహుడికిమాత్రం అంతకంటే కావలసిందేమున్నది? మరునాడే కుటుంబంతోవచ్చి రాజభవనంలో ప్రవేశించాడు.

శక్తిసింహుడే రాజ్యభారం వహించాడు. ఇక యువరాజు—నామకరణంనాడు దాడి చేతులలోంచి బారిపడ్డ క్షణమే మొదలు, పసివాని ఆరోగ్యంచెడింది. కళ్ళకళ్ళలాడే ఆ ముఖంలోని చిరునవ్వు అనాటితోనే అంతరించింది. అంతకంటే ఘోరం! ఒక్కొక్కరోజు పైబడినకొద్ది శరీరమంతా పెరుగుతూవున్నా, కాళ్ళు మాత్రం సన్నబడటం మొదలుపెట్టి, దాదాపు చీపురుపుల్లలుగా తయారయినై. ఆ కాళ్ళల్లో వీసమెత్తు సత్తువలేకుండా

పోయింది. కాళ్ళు వుండీకూడా కుంటివాడే అయ్యాడుపాపం. అయితే ఈసంగతి రాజు దాకా పోనేలేదు. రాజే కాదు, ఇప్పుడు యువరాజుని పెంచుతున్న దాదికితప్ప మరొకమనిషికి ఈ గుట్టు తెలియకుండా శక్తిసంహుడు కట్టుడిట్టు చేశాడు. ఎంతో జాగ్రత్తగా మసలుకొంటూ రోజుకొకటి రెండు పర్యాయములుమాత్రం పొత్తిళ్ల గుడ్డలతో యువరాజుని తీసుకువెళ్లి రాజుకి చూపుతుండమని దాదికి హెచ్చరిక చేశాడు.

చిన్నవాడిని చూచినప్పుడల్లా రాజు "నాతండ్రి చిరునవ్వు నారావేతోటే మాయమైంది. పాపం, పసికూన. ఎలా పెంచుతారో!" అని నిట్టూర్చేవాడు. యువరాజు ముఖం కళావిహీనంగా వుండటానికి కారణం కొంతవరకు తల్లిలేని లోపమే అయినా, అంతకంటే ముఖ్యం అరోగ్యం చెడిపోవడమే అని పాపం రాజుకేంతెలుసు?

* * *

మూడేండ్లు గడిచినై. దేవసంహుడు ఈపాటికి నడకనేర్చి వుండాలి కదా? ఐనా, దాది చిన్నప్పటి లాగనే ఇంకా బిడ్డకు గుడ్డలుకప్పి ఎత్తుకువచ్చి చూపుతున్నది. ఇదిచూచి రాజు "జాగ్రత్తగా పెంచ

మంటే మరీ అంత చంకదిగకుండా చెయ్యమనా? అదీ అంత మంచిదికాదు. నడవవలసిన వయస్సులో నడవనివ్వాలి. ఏదీ ఒక్కమారు దించు. నాతండ్రి తప్పటదుగులు వేస్తూవుంటే కళ్లారా చూస్తాను" అన్నాడు.

ఏమిచెప్పాలో తోచక, దాది దిక్కులు చూడసాగింది. సరిగా అదేసమయంలో శక్తి సంహుడు అక్కడే వుండటం సంభవించింది. దాది పడుతున్న అవస్థ గ్రహించాడు. అమె జవాబు చెప్పేటంతలో తనే కలగజేసికొని "క్షమించాలి. మీతో ఒక మనవి చేవామని చాలకాలంగా అనుకుంటున్నాను. అయితే,

అదేమంత పెద్ద విషయంకాదు కనుక, వని గట్టుకొని చెప్పలేదు. మరొకలాగ..." అని అగాడు.

"చెప్పవేయ్ బావా! నాదగ్గిర సందేహ మెందుకు?" అన్నాడు రాజు.

"మరేమీలేదు. మన చిరంజీవిసంగతే. పుట్టినది మొదలుకొని చూస్తున్నాను. బిడ్డడి కాళ్ళు అంత బలంగా కనుపించటంలేదు. తక్కిన అవయవాలన్నీ చక్కగా పెరుగు తున్నవికాని, కాళ్ళలోమాత్రం ఏదో లోపం కనిపిస్తున్నది. ఇందుకు అసలు కారణం ఏమైవుంటుందా అని తెలుసుకోవటానికి యెంతో ప్రయత్నించాను. కాని ఏమీ బోధపడిందికాదు. అందుకనే బహుశా దాది బిడ్డడిని క్రిందకు దింపకపోవడం" అని ఎంతో సమ్రతగా మనవిచేసుకున్నాడు శక్తిసింహుడు.

రాజు తెల్లబోయాడు. కోపంకూడా వచ్చింది. "ఇంతకాలంగా ఈ విషయం

నాకు తెలియజెయ్యకపోవటానికి కారణం? ఏదీ, బిడ్డడిని ఇలా యివ్వు" అంటూ దాది చేతిలో బిడ్డడిని అందుకున్నాడు. కాళ్ళపైనున్న గుడ్డలు తొలగించి ఒక్క చూపు చూశాడు. కృశించిపోయి, ఎముక అయినా పున్నదా లేదా అనే నీరసస్థితిలో పున్న ఆ కాళ్ళనుచూచి రాజు కొయ్యబారి పోయాడు. కొద్దిసేపటికి తెప్పరిల్లుకుని, "దారుణం!-తక్షణమే ఘనవైద్యులని రప్పించండి. పొండి" అని బొబ్బలుపెట్టాడు.

రాజ్యంలోని ఘనవైద్యులంతా వచ్చారు. అన్నిరకాల చికిత్సలూ చేశారు. కాని, ఫలితం కనుపించలేదు.

రాజు ఎడబాటుతోనే కృంగి కృశించి పోయాడురాజు. తలవనితలంపుగా వచ్చిన ఈ అవాంతరంతో పూర్తిగా మంచంపట్టాడు.

కాలం సమీపించిందని గుర్తించు కొన్నాడు. తనూ పోతే మరి యువరాజుకి దిక్కెవరు? [ఇంకా వుంది]

చిట్టితమ్ముని గట్టియైతి

ఒక పేదరాలికి ముగ్గురు కొమాళ్ళు. వాళ్ళు పసివాళ్ళుగా ఉండగానే భర్త పోవటంచేత ఆమె కూలీనాలి చేసి పిల్లలను పోషించ వలసి వచ్చింది.

రెండేళ్ళపాటు ఆమె కష్టపడి శక్తికి మించిన పనిచేసేసరికి ఆరోగ్యం చెడింది. మందూ మాకూ పుచ్చుకోవాలంటే డబ్బేదీ పాపం? అలాగ ఆశ్రద్ద ఇపోయి క్రమంగా ఆమె మంచం పట్టవలసిన స్థితివచ్చేసింది.

అప్పుడు కొడుకులు ముగ్గురూ ఒకచోట కూర్చుని ఆలోచించటం మొదలెత్తారు:

"ఎలాగైనా మనం డబ్బుసంపాదించి, ఆ డబ్బుతో అమ్మకి వైద్యంచేయించాలి. మందు కొనితేవాలి" అన్నాడు పెద్దన్న.

"అమ్మకి నిమ్మళించాక ఇంక ఆమెకు శ్రమకష్టమింకా మనమే సొమ్ము సంపాదించి తిండికి గుడ్డకూ చూసుకోవాలి" అన్నాడు చిన్నన్న.

"సరే బాగానే వుంది, కాని, డబ్బు సంపాదించడం ఎలాగ?" అని ప్రశ్నవేకాడు చిట్టితమ్ముడు.

ఎలాగ అంటే ఎలాగ? అనుకున్నారు అన్నలిద్దరూ.

"నేను ఏ ఆఫీసులోనైనా పనికి కుదురు తాను, మంచి మంచి జీతాలు ఇస్తారుట ఆఫీసుల్లో!" అన్నాడు పెద్దవాడు.

"అలాగైతే నేనూ అపనే చేస్తాను. మన ఇద్దరి జీతాలూ కలిపితే కాపలనినంత సొమ్ము!" అన్నాడు రెండోవాడు.

"సరేకాని, ఆఫీసులో పనులు చెయ్యా లంటే మొదట ఒళ్లోకివెళ్ళి చదువుకోవాలి. మనం చదువుకోలేదే. పని ఎవరిస్తారు?" అన్నాడు చిట్టితమ్ముడు.

"ఆటైతే వరకం చేద్దాం పోనీ. పనస తొనలో, సపాటాడల్లో, వేరు సెనగపప్పు కొనితెచ్చి, కేకలువేసుకుంటో వీధివీధికి

వెళ్ళి అమ్మితే పిల్లలంతా కొనుక్కుంటారు” అని తనకు తోచిన ఉపాయం బయట పెట్టాడు పెద్దన్న.

“బాబు. ఇద్దరం చెరో వీధికి వెళ్లి అమ్ముకు రావచ్చు. ఈ ఆలోచన చాలా బాగుంది!” అని చిన్నన్న ఆ తీర్మానాన్ని బలపరిచాడు.

కాని చిట్టితమ్ముడు అంగీకరించలేదు. “వర్తకానికి మొదట పెట్టుబడి కావాలి. వనసతెనలూ, సపోటాపళ్ళూ, వేరుసెనగ పప్పు కొనితేవటానికి సామ్ముకావాలి. సొమ్మేదీ?... అంతేకాకుండా, పనసతెనలూ, సపోటాపళ్ళూ మొదలైనవన్నీ మనకే చాలా

ఇష్టం. తీరా అమ్మటానికి తెచ్చేసరికి మనకే తినబుద్ధివేస్తుంది: కనుక, మీరు చెప్పిన ఉపాయం బాగాలేదు” అని ఖండించివేశాడు.

ఇలాగ ఎన్నో తీర్మానాలు పెద్దన్న తినుకు రావటం, బాగున్నదంటే బాగున్నదంటూ చిన్నన్న బలపరచబోయేసరికి చిట్టితమ్ముడు ఖండించటం జరిగింది.

అఖరికి అన్నలిద్దరికీ కోపంవచ్చి, “ఏం చెప్పినా పనికిరాదంటావు! మేం చెప్పినది చెడగొట్టడమేకాని, నీకు ఒక్క ఆలోచనా తోచదు!” అని చిట్టితమ్ముణ్ణి కసిరారు.

అప్పుడు చిట్టితమ్ముడు, “నాదీ ఒక ఆలోచన ఉంది: ఈ ఊళ్లో దొంగతనాలు ఎక్కువగా జరుగుతున్నాయనీ, దొంగల్ని పట్టుచిన్నవాళ్ళకి మాంచి బహుమానాలు ఇస్తారనీ రాజుగారు చాటింపువేశారు, విన్నారుకదా!” అన్నాడు.

“విన్నాం. కాని దానివల్ల మనకేమిటి లాభం? మనం చిన్న పిల్లలం. దొంగల్ని పెద్ద పెద్ద పోలీసులే పట్టుకోలేరు. మనం పట్టుకోగలమా?” అన్నారు అన్నలు.

చిట్టితమ్ముడు, “నిజమైన దొంగల్ని మనం పట్టుకోనేవద్దు. మనం ముగ్గురం

ఉన్నాంకదా. మనలో ఒకడు దొంగ అనుకోవాలి. తక్కిన ఇద్దరూ వాణ్ణి కట్టి తీసుకుపోయి రాజుముందు పెట్టి బహుమానాలు తెచ్చుకోవాలి!" అన్నాడు.

అన్నలకి ఈ ఆలోచన నచ్చి, "నేను దొంగగా ఉంటా"నంటే "నేను దొంగగా ఉంటాను!" అని వాళ్ళు ముందుకొచ్చారు.

అందుకు చిట్టితమ్ముడు "దొంగ ఎంత చిన్నవాడుగా ఉంటే అంతమంచిది. కనుక నేను దొంగగా ఉంటాను. మీరిద్దరూ నన్ను కట్టితీసుకుపోండి!" అన్నాడు.

అన్నలు "సరే" అన్నారుకాని వాళ్లకొక భయంకలిగింది.

"మనం చిట్టితమ్ముణ్ణి 'దొంగ' అని రాజుగారికి వప్పచెప్పేస్తే, బహుమానం రావచ్చుగాని వాణ్ణి ఖైదులో పెడతారే?"

ఈభయం కలగగానే, వాళ్లు ఆ ఉపాయానికి వప్పుకోలేదు.

చిట్టితమ్ముడు నిబ్బరంగా నిలబడి, "మీరు నేను చెప్పినట్లు చెయ్యకపోతే అప్పు బతకదు! నేను ఖైదులో ఉండవలసి వస్తుందిగదా అని వెనుదీసి అమ్మని బాధిస్తామా?" అని అనేకాడు.

విధిలేక అన్నలు వప్పుకున్నారు.

వాళ్ళు వప్పుకోడంతోనే చిట్టితమ్ముడు యింకా ఆలస్యం దేనికని, వెంటనే, కట్టుకున్న లాగు తీసేసి గోచీ పెట్టుకున్నాడు. లాంతరుమసి కాస్తంత మొహానికి వంటికి రాసుకుని 'దొంగలాగా ఉన్నానా?' అని అన్నలను అడిగేడు.

వాళ్ళకిమాత్రం దొంగ ఎలాగఉంటాడో ఏంతెలుసు? దొంగ అలాగే ఉంటాడు కామోసు అనుకుని, "ఓ, భలేబాగా వున్నావేరా" అన్నారు.

చిట్టితమ్ము డొక సులకతాడు సంపాదించాడు. చేతులు రెండూ నడుం వెనక్కి పెట్టి, సులకతాడుతో కట్టి రాచేసుకున్నాడు.

పట్టుబడ్డ అసలు దొంగలాగే జాలిమొహం పెట్టుకుని బయల్దేరేడు.

చిట్టతమ్ముడు వాళ్ళతో, "మీరు కేకలు వేస్తూ నన్ను లాక్కుపోవాలి! 'నడు-నడు' అని గద్దించాలిగాని ఊరికే ఉండకూడదు!" అని హెచ్చరించాడు.

తమ్ముడు చెప్పినప్రకారం అన్నలు వాణ్ణి రాజవిధివెంట లాక్కుపోసాగారు. 'దొంగని పట్టాం దొంగని పట్టాం' అని కేకవేసేసరికి ప్రతివాడూ వాళ్ళని వెంటాడి, క్రమంగా అదొక పెద్ద గుంపుగా పోగైంది.

కోటగుమ్మంముందు పహరావాళ్లు వాళ్ళని లోపలకు వెళ్ళనియ్యమన్నారు.

కాని రాజుగారే స్వయంగా "అ పిల్లలు ముగ్గుర్ని లోపలకి రానివ్వ"మని పహరా వాళ్ళను అజ్ఞాపించారు.

తీరా రాజుఎడటికి వాళ్ళవచ్చాక 'ఏమిటరా?' అని అడిగేసరికి అన్నలిద్దరూ

కంకారుపడి చెప్పవలసిన మాటలు చెప్పనే లేకపోయారు.

మించిపోతుందని తోచి చిట్టతమ్ముడు ధైర్యంగా, "ప్రభూ!—నేను దొంగనండి. వీళ్ళు నన్ను పట్టుకున్నారు! వీళ్ళకి బహుమతి ఇచ్చి పంపిసి నన్ను ఖైదులో పెట్టించండి!" అనేశాడు.

బహుమానాలకోసం వాళ్లు ఈ ఎత్తు ఎత్తేరని కనిపెట్టేశాడు రాజు. "నిజంచెప్పండి" అని అన్నల్ని గద్దించి అడిగేసరికి వాళ్ళు నిజం చెప్పేశారు.

ఐతే రాజు అపిల్లల మాతృభక్తికి, చిట్టి వాడి యుక్తికి సంతోషించి, ఆమెకు వైద్యం చెయ్యటం కోసమని తన అస్థానవైద్యుణ్ణి వెంటనే వాళ్ల యింటికి పంపాడు. కొద్ది రోజుల్లోనే ఆమె తేరుకుంది.

వాళ్లను పెంచి పెద్దవాళ్లనుచేసి, తనకొలుపులోనే రాజు ఉద్యోగంకూడా ఇప్పించాడు.

సుకుమారి

విదర్భమహారాజులుంగారి కుమారుడు జయంతుడుండేవాడు. అతడు చాలా అందగాడు. ఒక్క అందగాడు మాత్రమేకాదు, మాంచి బలకాలి, పరాక్రమపంతుడూ కూడాను. అతణ్ణి ఎరిగిన ప్రతి రాజకుమార్తెకూ అతణ్ణే పెళ్ళిచేసుకోవాలని కురూహలంగాప్పుడెది. అందుచేత రోజూ ఏదో ఒక దిశనుంచి స్వయంవరానికి రావలసిందని జయంతుడికి అహ్వాన పత్రికలు వస్తూనే ఉండేవి. అనేకమంది రాజులు తమ తమ కుమార్తెల ఛాయా చిత్రాలు పంపుతూ తనకు నచ్చిందీ లేనదీ వ్రాయమని కోరుతూ ఉండేవారు.

జయంతుడు స్వయంవరాలకు వెళ్ళేవాడు. కాని, పెళ్ళికూతురుని చూసేసి తనకు నచ్చకపోయినపక్షంలో అమె పూల హారంతో తనవద్దకు రాకపూర్వమే మెల్లిగా తప్పకొని అవతలికి వెళ్ళిపోయేవాడు. తన

వద్దకు రోజూ వచ్చే చిత్రాలనుకూడా అతడు తోనిపుచ్చడమే జరిగేది. ఒక్కొక్క చిత్రమే చూసి, పెదవివిరిచేసి, పక్కన పెట్టేస్తూండేవాడు.

కుమారుడికి ఏ పెళ్ళికూతురూ నచ్చక పోవటం చూసేసరికి విదర్భమహారాజుగారికి అందోళన కలిగింది.

ఒకనాడు జయంతుడికి కబురుచేసి 'కుమారా, జయంతా! ఏ రాజకుమార్తెనే ఒక రాజకుమార్తెను యెంచుకొని పెండ్లి చేసుకోవాలి. నువ్వు వివాహంచేసుకొని బిడ్డల్నికంటే, మనుమల్ని మనుమరాళ్లని చూసుకుని మురిసిపోవాలనిఉంది నాకు. నా కోర్కె తీర్చువా?' అన్నది.

అందుకు జయంతుడు, 'నేనేం చెయ్యను? నాకు ఎవరూ నచ్చటంలేదు. ఈ రాజకుమార్తెలంతా అసలైన రాజకుమార్తెలు కారేమో!' అని అన్నాడు.

విదర్భమహారాజీగారూ, యువరాజు గారూ తమచేకానికి వేంచేస్తున్నారని తెలిసి కాశీరాజు వారికి స్వాగతంవచ్చి, తన అంతః పురంలోనే వారికి బస యేర్పాటుచేసింది.

కాశీరాజుకి ఒక చక్కనిచుక్కలాంటి కుమార్తె వుంది. ఆ బాల చెక్కిళ్లు గులాబీ రేకులకుమల్లే మృదువుగా మనోహరంగా వున్నాయి. ఆమె చేతులు కలువకాడలకు మల్లే మెత్తగా వున్నాయి. ఆమె నడుస్తోంటే, నడుస్తోన్నట్లు గాకుండా మానససరోవరంలో విహరించే రాజహంసలాగ కనపడేది.

ఆమాటవిని, మహారాజు 'అసలైన రాజ కుమార్తెలంటే ఎలావుంటారునాయనా? నీ ఉద్దేశ మేమిటో నాకు చెపితే అలాంటి వాళ్లకు ఎలాఅయినా వెతికి తెప్పించి పెళ్ళి చేయిస్తాను' అని చెప్పింది.

జయంతుడు, 'అసలైన రాజకుమార్తె అంటే అతి సుకుమారి అన్నమాట. నేను చూచినవాళ్లంతా మోటువాళ్ళే కాని నాజా కైనవాళ్ళు కాదు!' అనేకాడు.

ఇలా కొంతకాలం గడిచాక మహారాజు కాశీయాత్రకని సపరివారంగా బయల్దేరింది. తల్లికి సహాయంగా ఉంటాడని మహారాజు వారు జయంతుణ్ణికూడా వెళ్లమన్నారు.

ఆ బాలను చూచి చూడటంతోనే విదర్భ మహారాజుకి ఆపిల్లను తన కోడలుగా చేసు కోవా లనిపించింది. జయంతుణ్ణి రహస్యంగా పిలిచి, దూరాన కనపడుతోన్న రాజకుమార్తెను చూపి, 'ఏమంటావు?' అని అడిగింది.

అతడు ఆపిల్ల అందాన్ని మెచ్చుకున్నాడు కాని, 'అసలైన రాజకుమార్తె బెనే కాదో మరి!' అన్నాడు.

'కాకపోవడమేమిటి? ఇలాంటిపిల్ల మనం వెయ్యి సంవత్సరాలు తవస్సుచేసినా లభించదు. ఇక సంశయించక ఈ పిల్లను పరించు' అని విదర్భమహారాజు కుమారునికి నూరిపోసింది. అతడేదో చెప్పబోతోంటే

ఆ మాట వినిపించుకోకుండానే కాశీరాజు వద్దకు వెళ్లి, 'వదెనా, మీతో నాకు వియ్యం అందాలనివున్నది మరి ఏమిటి మీ పుద్దేశం!' అన్నది దాపరికం లేకుండా.

అందుకు కాశీరాజు, 'అంతకంటే కొవాల్సిందేమిటి? కాని మా పిల్ల చాలా సుకుమారి. అనంగతి కనిపెట్టి కంటికి రెప్పలాగ కాపాడుకోగల పరుడికేగాని పెళ్ళి చెయ్యటం ఇష్టంలేక పిల్లకు పెళ్ళియిడ వచ్చినా మావారు స్వయంవరం చాటింపించారుకారు. అటువంటి వరు దెక్కడున్నాడో చారులద్వారా వాకబు చెయించి అలాంటి అల్లుడు లభిస్తేనే పెళ్ళి చేద్దామన్నారు' అంది.

విదర్భరాజు వెంటనే కుమారునితో "నాయనా, నీవు ఎటువంటి భార్యకావాలని ఇన్నాళ్లనించి కోరుకుంటూ వున్నావో సరిగా అటువంటి పెళ్ళికూడురే యిప్పుడు లభించిందోయ్! ఈమె చాలా సుకుమారిట' అంది.

ఆప్పుడు జయంతుడు, 'మాటల కేమమ్మా, అంతా అలాగే చెబుతారు. ఆమె సుకుమారి ఔనో కాదో పరీక్షచేసిగాని ఒక నిశ్చయానికి రావటానికి ఏలులేదు' అన్నాడు.

'సరే' అని రాజు పరీక్షచెయ్యటం ఎలాగ అని అలోచించటం మొదలెట్టింది. ఇంతట్లా సాయంత్రమైంది. ఇరవైమంది పరిచారికలు తలకొక పరుపూ పట్టుకుని రాజకుమార్తె శయనమందిరంవైపు వెడుతో కంటపడ్డారు.

విదర్భరాజు, 'ఏమిటా, ఏకంగా ఇన్ని పరుపులు పట్టుకెడుతున్నా రెండుకు?' అని వాళ్లని అడిగింది.

'మా రాజకుమార్తె అతి సుకుమారి. ఇరవై పరుపులూ ఒకదానిపైన ఒకటివేసి పడుకోపెడతాము. లేకపోతే ఆమెకు నిద్ర పట్టదు' అన్నారు. విదర్భరాజు ఈ విధూర మేమిటో చూడాలని వాళ్ళు

వెంటే వెళ్ళింది. ఆ పరువులు తీసుకు వెళ్ళే పరిచారికల్లో ఒకరై బటానిలు నములుతో నడుస్తోంది. వాళ్ళలో ఒకగింజ బారి క్రిందపడింది.

ఆ గింజను చూసేసరికి విదర్భరాణికి మెరపులాంటి ఆలోచన ఒకటి తట్టింది. ఎవరూ చూడకుండా ఆమె దానిని తీసుకుంది.

పరిచారికలందరూ పట్టుమంచంమీద ఒకదానిమీద ఒకటి ఇరవై పరువులూవేసి వెళ్ళిపోయారు. రాణి తాను తెచ్చిన ఆ బటాణిగింజను అట్టడుగు పరువుక్రిందపెట్టి, ఏమీ ఎరగనట్లు బయటకు చక్రావచ్చింది.

తెల్లారింది. విదర్భరాణి కాశీరాజు కుమార్తెను చూడటానికి వెళ్ళింది. రాజు కుమార్తె రాత్రి నిద్రలేనిదానికిమల్లే బద్ధ కంగా కనిపించింది.

"ఏవఁమ్మా అలావున్నావు?" అని అడిగింది విదర్భరాణి.

"రాత్రి సరిగ్గా నిద్రపట్టలేదండీ!" అంది ఆ అమ్మాయి.

"ఇరవై పరువుల దొంతరమీద పడు కున్నా నిద్రపట్టలేదా?" అని మళ్ళీ అడిగింది విదర్భరాణి.

ఇంతలో కాశీరాణి ప్రవేశించి, "నౌకర్లు ఏవని సరిగ్గా చెప్పురు. మంచంమీద బటాణిగింజ వుంటే చూసుకోకుండానే పరువులువేసిపోయారు సోమరివాళ్ళు! పాపం దీనిమూలాన నా చిట్టితల్లికి రాత్రి నిద్ర పట్టిందిగాదు" అంటూ ఆ బటాణిగింజ తీసి చూపించింది.

విదర్భరాణి జయంతునివద్దకు పరుగెత్తి వెళ్ళి సంగతంతా చెప్పేసరికి, అతడు ఎగిరి గంతేసి సంబంధం నిశ్చయం చెయ్య మన్నాడు.

మర్నాడే మంచి ముహూర్తం వుండటం వల్ల ఆ సుకుమారికి జయంతునికి అతి వైభవంగా వివాహం జరిగిపోయింది.

గండకి నదీతీరాన ఒకగొప్ప భవనం. ఆ భవనంలో గోవర్తనుడనే రాజు. ఆ రాజుకు మాయ, ఛాయ అని ఇద్దరు కుమార్తెలు. అక్కా చెల్లెళ్ళు ఇద్దరూ ఒకే అచ్చున పోసినట్టు వుండటంచేత, అందులో మాయ ఎవరో, ఛాయ ఎవరో గుజాలను బట్టి తెలుసుకోవాలేగాని, చూపులనుబట్టి తెలుసుకోడం శుష్టమయ్యేది.

వాళ్లకు యుక్తవయస్సు వచ్చింది. ఎన్నో పార్లు రాజు స్వయంవరం ఏర్పాటుచేశాడు. కాని, వాళ్లకు ఒకళ్ళూ సచ్చలేదు. రాజుకు విసుగెత్తిపోయింది.

ఒకనాడు, వాళ్లను పిలిచి: "అమ్మాయిలూ!—మీ పెళ్లిగడప ఇకనేను తలపెట్టదలచుకోలేదు. ఏ శ్రమయినా పడండి, భర్తలను ఎంచి తెచ్చుకొండి. అవసరమైతే దేశాటనంకూడా చెయ్యండి, వద్దనను" అని కచ్చితంగా చెప్పివేశాడు.

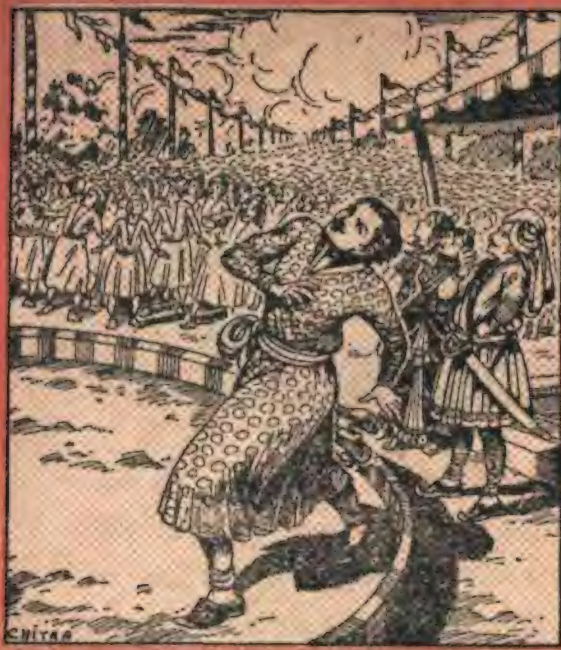
ఇలావుండగా, ఒకరోజున అడవులలో లేళ్లను వేటాడుకొంటూ కీర్తికాంతుడనే రాజకుమారుడు ఆ తీరానికి వచ్చాడు. ఆ సమయాన అక్కడ రాకుమార్తె లిద్దరూ బంతి ఆడుకుంటున్నారు. 'బంతిని ఎవరు ఎక్కువ ఎత్తుకి ఎగురవేయగలరో, వాళ్ళు గెలిచినట్టు' అని పంచెంచేసుకున్నారు.

అక్కడనేవున్న కీర్తికాంతుడు: "ఓస్సీ—ఇదొకగొప్ప!—బంతికొడితే మే ఘమండలానికి తగలాలి" అన్నాడు.

రాకుమార్తెలు "బడాయిలెందుకు, చేతనైతే కొట్టిచూపించు" అన్నారు.

"నాకేం బహుమతి ఇస్తారో చెప్పండి" అన్నాడు కీర్తికాంతుడు. అప్పుడు అతనిని వాళ్ళు తమ తండ్రివద్దకు తీసుకపోయారు.

రాజు అతనిని అదరించి, తన ఉద్భావ వనంలో బంతిఆట పోటీకి ఏర్పాటుచేశాడు. ముందు, రాజకుమార్తెలు బంతి విసిరారు.

తరువాత, కీర్తికాంతుడు విసిరేసరికి, అతని మంత్రబలంవల్ల అది మేఘమండలంలోకి పోయి తిరుగా భూలోకంలోకి రానేలేదు. అతని ప్రజ్ఞకు అందరూ అశ్చర్యపోయారు. రాజు సంతోషించి: "రాకుమారా! చూడగా నీవు మొనగాడివిగా కనబడుతున్నావు. నా కుమార్తెలను ఇద్దరనూ పెళ్ళిచేసుకో. నా రాజ్యంలో అర్ధరాజ్యాన్ని ఏలుకో," అని కోరాడు.

తాముకూడా మంత్రవిద్య నేర్చినవాళ్లే గనుక, కీర్తికాంతుని చూడగానే రాజ కుమార్తెలకు 'చేసుకుంటే ఇటువంటి ప్రజ్ఞాశాలినే పెళ్ళిచేసుకోవాలి' అని కుతూ

హలం కలిగింది. ఐతే—చూపులకు ఇద్దరూ ఒక్కలాగానే పున్నప్పటికీ, కీర్తికాంతుని మనసు ఏమోగాని మొదటినించీ ఛాయ వైపే వెలుగుతూ వచ్చింది. అతడు తన మనసును రాజుకు వెల్లడించాడు. కాని, రాజు: "నాయనా!—పెద్దపిల్లకు పెళ్ళి అయితేగాని చిన్నదానికి చెయ్యటానికి శాస్త్రం వప్పుదు. కనుక, ఇష్టమయితే ఇద్దరనూ చేసుకో, లేకుంటే మాయాదేవినే చేసుకో" అన్నాడు.

అందుకు కీర్తికాంతుడు: "సరే, మీ కుమార్తెలకు మంత్రవిద్యలో నేనొక పరీక్ష పెడుతున్నాను. మూడురోజుల లోపల ఎవరు ప్రజ్ఞచూపితే, వాళ్ళను పెళ్ళాడుతా," అని చెప్పాడు. రాజు ఒప్పుకున్నాడు.

తెల్లవారేసరికి కీర్తికాంతుడు అదృశ్యమైపోయాడు. కాని, కనురెప్ప మూయ కుండా మాయ అతనిని రాత్రిపూట అంతా కనిపెడుతూనే వున్నది. పిట్టకైనా తను మాయమైపోవటం తెలియదనుకున్నాడు కీర్తికాంతుడు. అతనికి తెలియకుండానే వెంటడించింది మాయాదేవి. పోతే, సమయం వచ్చినప్పుడు ప్రజ్ఞను చూపవచ్చు గదా అని ఛాయ అక్కడనే వుండిపోయి,

తన మంత్రశక్తిపల వాళ్ళవర్మలను కని పెడుకూపుంది.

రాత్రి బయలుదేరిన కీర్తికాంతుడు వెనుతిరిగి చూడకుండా అడవులలో అలా పోతూనేవున్నాడు. మాయకూడా నీడలాగా అతనిని వెంబడిస్తూనేవుంది. తెల్లవారగానే అతడొక మామిడిచెట్టుకింద విశ్రాంతి తీసుకో సాగాడు. అంతలోనే తనను పేరుపెట్టి వెనుకనించి ఎవరో పిలుస్తున్నట్టయింది. నలుమూలలా పారజూచాడు. ఎవ్వరూ కనబడలేదు. కాని, అధ్వనిమాత్రం సరిగా మాయాదేవి కంఠధ్వనిలాగా వుంది.

గ్రహించాడు కీర్తికాంతుడు. చెట్టెక్కి కూర్చున్నాడు. మనిషి ఎవరూ కనిపించ లేదు. ఐనా, తను కూర్చున్న ఆ చెట్టును ఎవరో గొడ్డలితో నరుకుతూవున్నట్టు చప్పు డయింది. చప్పుడు కావటమేకాదు. కొంత సేవటకల్లా చెట్టు పడిపోబోతుందా అన్నట్టు కదలికకూడా వుట్టింది.

అప్పు డతడు చిటారుకొమ్మ విరిచి, మంత్రించి గాలిలోకి వదిలి, తాను దాని పై న కూర్చున్నాడు. అది విమానంలాగా ఎగిరిపోయింది. కీర్తికాంతుడు ఎవళ్ళకూ పట్టుబడకుండా ఆకాశమార్గాన వెళుతూ

ఉన్నాడేకాని, అతనివెంబడే భూమిమీద మాయకూడా వెళుతూనేవుంది.

ఎంతసేపని ఎగురగలడు పాపం, కీర్తి కాంతుడు! మట్టమధ్యాహ్న మయేవేళకు విమానం దిగి అతడు ఒక చింతచెట్టుకింద విశ్రాంతి తీసుకోబోయాడు. ఆ చెట్టుకు పైన ఒక పెద్ద తొర్ర వున్నది. అతడు ఆ తొర్రలో దూరాడు. దూరి, ఒక భయంకర మాయ సర్పాన్ని కావలాపెట్టాడు.

మాయాదేవి ఈ చెట్టుపద్దకు చేరుకున్నది. కీర్తికాంతుడు ఆ తొర్రలో వుండితీసుతాడని నిశ్చయించింది. కాని, క్రూరసర్పం కాటు వేస్తుందే! చేసేదిలేక, మళ్ళీ గొడ్డలితో

చెట్టు కొట్టినారంభించింది. ఎంత కొట్టినప్పటికీ, ఉక్కును మించిన ఆ గట్టచెట్టు ఆమెకు లొంగలేదు. గొడ్డలి ముక్కలైంది!

తొరలో కూర్చుండే కీర్తికాంతుడు విల్లు ఎక్కుపెట్టి బాణం వదిలారు. కాని, మాయ తక్షణమే ఒక తోడేలుగా మారి, వికటంగా నవ్వుతూ పారిపోయింది.

ఇంతలో అతనికి మిక్కుటమైన అకలి వేసింది. తొరనుండి ఇవతలకువచ్చాడు. పైమిదిగుడ్డ కిందపరిచాడు. 'ఇప్పుడు అడవులలోకి వేటకువెళ్లి రావటం ఆలస్యమవుతుంది; నాలుగు చేపలను పట్టితెద్దాం' అనుకొని, గండకీనదికి బయల్దేరాడు.

అతను వేటకువెళ్లి వచ్చేటంతలో గుడ్డ పరిచినచోట చక్కటి కుటీరం వెలిసింది. ఆ కుటీరంలోనించి ఒక అందమైన చిన్నది అతనికి ఎదురుపచ్చింది. 'రాజకుమారా!- నేను ఈ వనరాజ వాతురును. మంత్రాలు, తంత్రాలూ మా ఇంటివిద్యలు. నా మహిమ వల్లనే ఇంతలో ఈ కుటీరం సృష్టించగలిగాను. నేను నీ సేవచేసుకుంటామని వచ్చాను, అంగీకరించు' అనిచెప్పి, అతడు తెచ్చిన చేపలను అందుకున్నది.

చేపలను అతిరుచిగా వంటచేసింది. కాని, ఒక్కముక్కయినా అతనికి రుచి చూపకుండా అంతా తనే మింగివేసింది. ఎంతట భోజనానికి పిలుస్తుందా అని కనిపెట్టుకునివున్న కీర్తికాంతుడు పట్టలేక వంటగదిలోకి వెళ్లగా, నిజంతెలిసిపచ్చింది. అసలే ఆకలితో మండిపోతున్న అతనికి కోపం అగలేదు. ఆమెను మెత్తగా తన్నుదామనుకొనేటంతలో ఆ కన్య మళ్లీ తోడేలు రూపంపొంది, వికటంగా నవ్వుతూ పారిపోయింది! ఆమె మాయాదేవి అని తెలుసుకొన్నాడతడు.

ఐతే, ఎలా చిత్తుచేయటమో అనే తీవ్రాలోచనతో అక్కడనే ఉండిపోయాడు.

మరునాడు మళ్ళీ కిరీకాంతుడు చెట్టు కింద గుడ్డపరిచి చేపలకొనం గండకినదికి వెళ్ళాడు. మూడుచేపలు పట్టితెచ్చాడు. అతడు చెట్టుకిందకు వచ్చేటప్పటికల్లా విన్నబిమోస్తరుగానే మళ్ళీ ఒక కుటీరం కనిపించింది. 'ఓహూ మాయలమారి మళ్ళీ వచ్చిందా!' అనుకుంటూ ఉగ్రుడై అలానే నిలబడివున్నాడు.

అంతలోనే కుటీరం లోపలినుండి ఒక అందమైన చిన్నదివచ్చి ఎంతో వినయంగా అతని ఎడట నిలబడింది. చూడగా ఈకన్య నిన్నను వచ్చినఅమెకు అచ్చ చెల్లెలేనా అనిపిస్తున్నది. అతడు పలకరించలేదు. అమె అతని చేతిలోని చేపలను అందు కొంటూ, "రాజకుమారా!—నేను ఈ వన రాజుకు చిన్నకూతురను. మంత్రతంత్రాలు మాయుంటివిద్యలు. నా మంత్రబలంవల్లనే ఈకుటీరం నిర్మించగలిగాను. సిపెవచేసు కోవాలని వచ్చాను ఎటుకో' అన్నది.

మాయాదేవి మళ్ళీ ఈవేషంతో వచ్చిందని తలచి, అతడు తగుజాగ్రత్తలోనే వున్నాడు. అమె క్షణంలో పంటచేసి, అతనికి వడ్డించింది. అమెనుకూడా తన పంక్తిని కూర్చేమన్నాడు.

అందుకు అమె "నేను మీభోజనమైన తరువాత తింటాను. స్త్రీలకు అదేమర్యాద. ఇంతకూ నేను చేపలనుమాత్రం తినను. మీపైనుండే భక్తిచేత పండిపెట్టానేకాని, వాటిని తాకటం నా కిష్టంలేదు. నాకొక శాప మున్నది. వినాడైతే కాలువపొంగి నాకాళ్ళను తాకుతుందో తక్షణమే నేనూ, నాసంతతి కూడా చేపలమైపోతాము' అని చెప్పింది.

అమెమాటలు అతనికి నచ్చినై. అమె మాయాదేవి ఐవుండదని నిశ్చయించుకొని అమెను పెళ్ళిచేసుకొన్నాడు. ఆ కుటీరం లోనే కాపరంపెట్టాడు. కొంతకాలానికి వారికి ఇద్దరుబిడ్డలుకూడా కలిగారు.

అమెచెప్పిన శాపం కీర్తికాంతునికి ఎప్పుడూ గుండెలో మెదులుతూనేవుంది. అందుచేత వారు ఎక్కడయినా కాలవ దాటవలసివస్తే అమెకాళ్ళు తడవకుండా ఎత్తుకొని దాటించేవాడు.

ఒకరోజున భార్యా బిడ్డలను వెంటబెట్టు కొని కీర్తికాంతుడు కొండలకు పోయివస్తున్నాడు. దారిలో ఒక చిన్నకాలువ దాటాలి. అతడు దాటాడు. భార్యా, బిడ్డలూ వెనక వస్తున్నారు. 'ఈ చిన్నకాలువకేముంది' అనుకొని అతడు ముందు వచ్చేస్తున్నాడు.

ఐతే, ఆ చిన్నికాలువ ప్రళయంగా పొంగింది. వాళ్ళ కాళ్ళు తడియటంచేత ముగ్గురూ మూడు చేపలుగా మారిపోయి, కాలువలో కొట్టుకపోసాగారు! 'నాతప్పు తెలుసుకున్నాను. శాపం తప్పించుకునే మార్గం లేదా?' అని దీనంగా అడిగాడు కీర్తికాంతుడు. 'ఇది మాయ. నావల్ల ఏమీకాదు' అన్నది ఆ కన్య.

అప్పుడు మళ్ళీ మాయ అతని ఎడటికి వచ్చి 'ఇప్పుడైనా నేను నీకు నచ్చుతానా? నన్ను పెళ్ళాడతావా?' అని అడిగింది.

'ఎటువంటి కష్టాలైనా రానీ, నామనసు మారదు' అన్నాడు అతడు నిష్కర్షగా.

అప్పుడు భవాని ప్రత్యక్షమైంది: 'నాయనా! కీర్తికాంతా!!—మాయా ఛాయా నా ఆనుగ్రహంవల్ల పుట్టిన బిడ్డలు. నీ వనుకొన్నట్టు చూపులకేకాదు, గుణాలకు కూడా ఇద్దరూ ఒక్కటే. నీవంటి మొనగా డిని ఎంచి పెళ్ళిచేసుకొమని నేనే వాళ్ళకు చెప్పాను. మాయాదేవి పరీక్షకు నీవు నిలిచావు. గెలిచావు. ఇంతవరకు నీ భార్యగా వున్నదే ఛాయ. మాయనుకూడా పెళ్ళాడి సుఖంగా వుండు'మంటూ దీనించి అంతర్హితమైంది. అంతలోనే కాలువలోని నీరంతా ఇంకిపోయి, ఛాయా ఇద్దరుబిడ్డలూ చక్కావచ్చారు. అండరూ కలిసి గోవర్ధనమహారాజు భవనానికి పోయి హాయిగా వున్నారు.

ఆడబడుచు వాటా

కొపవరములో కామయ్యసెట్టి అనే అతను ఒకడుండేవాడు. అతనికి ధనాలు అనే భార్య ఉండేది. కామయ్య పెద్దవాడు కావటంచేత తన వ్యాపారమంతా ఇద్దరు కొడుకులకూ వప్పజెప్పి, భార్యతో 'నువ్వు కూడా ఇంటిపెత్తనం కొడళ్ళమీద పెట్టేసి నాతో రా. రోజూ సాయంత్రంవెళ్లి పురాణం విని వద్దాం' అన్నాడు.

'అలాగేనడవండి. పురాణమేగదా. దబ్బిచ్చి చూచేదిగనకనా, రాననటానికి?' అని అంటూ, రోజూ భర్తతో కన్యకాపర మేశ్వరి ఆలయానికి వెళ్ళి, సూరిశాస్త్రులు గారి పురాణం వినివస్తూండేది.

పురాణం అరంభించి, పూర్తి అయేవరకూ కామయ్య ఎంతో శ్రద్ధగా వింటూండేవాడు. ధనాలుకూడా వింటూండేదిగాని, అవిడకు ఒక్కొక్కప్పుడు విసుగేసుకొచ్చి 'పాదామా' అనిపించేది. కాని, పూర్తి అయేవరకూ

ఉంటే ప్రసాదం ముడుతుందికనక, అది పోనివ్వడ మేమని చెప్పి, చివరిదాకా ఓపికగా కూర్చునేది.

ప్రసాదంక్రింద ముట్టిన వడపప్పొ, పంపరపనాసతేనే, అరటిపండు ముక్కలో భద్రంగా పట్టుకెళ్లి తనకూతురు కాసులమ్మ చేతులో పడవేసేది. ఎప్పుడూ కూతురుచేతు లలోనే పడేసేది కాని, ఇద్దరు కొడళ్ళనూ చక్కా పెలిచి 'ఇదిగోనరా' అని ఒక్క నాడుకూడా ఆ ప్రసాదం ఇచ్చేదికాదు.

అఖరికి ఒకనాడు కామయ్యే కలగజేసు కొని "ఎప్పుడూ కొడళ్ళచేతిలో విదల్పవేమి? ఇంత పక్షిపాతమేమిటని అనుకోరా వాళ్లు? కొడళ్ళనికూడా కూతుళ్ళతో సమంగా చూసుకోవాలి సుమా" అన్నాడు.

భర్త ఇలాగ అనేసరికి తనసంగతి మగ వాళ్ళకికూడా తెలిసిపోయిందే అనీ, కొడళ్ళని సరిగ్గా చూడటంలేదని తెలిస్తే కొడుకులకు

తనమీద గౌరవం తగ్గిపోతుందని అనిపించి,
'ఇంక పెట్టుపోతల్లో జాగ్రత్తగా ఉండాలి'
అని నిశ్చయించుకుంది.

అవిడ ఆ నిశ్చయానికివచ్చిన మర్నాడు
పురాణంలో సూరిశాస్త్రులుగారు శ్రీరాముల
వారి జననాన్నిగూర్చి యిలా చెప్పారు.

"పుత్రులకొనం దశరథుడు పుత్రకామేష్ఠి
యాగం చెయ్యగా, హోమగుండంలోంచి
అగ్ని హోత్రుడు వచ్చి, 'రాజా! ఈ పాయ
సాన్ని నీ భార్యలకు ఇయ్యి. వారు గర్భ
వతులై పుత్రులను కంటారు' అనిచెప్పి,
ఒక పాత్రను దశరథునికిచ్చి, అంతర్ధాన
మయ్యాడు. రాజు ఆ పాయసాన్ని రెండు

భాగాలుచేసి, సగం కౌసల్యదేవికి ఇచ్చి
సగం కైకేయికిచ్చి ఊరుకున్నాడు. సుమిత్ర
కేమీ ఇవ్వనేలేదు. ఐతే? కౌసల్య తన
సగంలో సగంతిసి సుమిత్రకిచ్చింది. కైక
కూడా అలాగే చేసింది. ఈవిధంగా ఆమెకే
ఎక్కువ ముట్టింది అఖరికి. సుమిత్రకు
రెండు వాటాలు ముట్టడంచేత ఇద్దరు కొడు
కులు పుట్టేరు. కౌసల్యకి, కైకకి ఒక్కొక్క
క్కడే పుట్టారు."

ఈకథ విన్న ధనాలుకి, విశేషం ఒకటి
తోచింది. దశరథుడికి సుమిత్రపైన ఎక్కువ
ఇష్టం! కనుక అటు పట్టమహిషి అయిన
కౌసల్యపైనా, ఇటు ముద్దులరాణి అయిన
కైకేయిపై నా ప్రేమ నటించి, చివరికి సుమి
త్రకు రెండు వాటాలొచ్చేటట్లు పన్నాగం
పన్నేడు! గడు సుతనం అంటే అలా
ఉండాలి!—ఇదీ ఆమెకు తోచిన విశేషం.
తనుకూడా దశరథునికి మల్లెనే గడుసుతనం
చూపి, కొడళ్ళపైన కూతురిమీదకంటే
ఎక్కువ ప్రేమ నటించాలనుకుంది.

అరేజున పురాణం ఆయాక ప్రసాదం
క్రింద అందరికీ తలకొక బత్తాయపందూ
ఇచ్చారు. కామయ్య రోజుకుమల్లెనే తన
వంతుప్రసాదంకూడా భార్యచేతిలో పెట్టేడు.

చందమామ

ఆమె ఇంటికి వెళ్లటంతోనే రోజూ మల్లె ఆ వళ్లను కాసులమ్మ చేతిలో పడెయ్యలేదు. పెద్దకోడలైన బంగారమ్మని పిలిచి ఒక పండ్లూ, రెండోకోడలు వరహాలమ్మని పిలిచి రెండోపండ్లూ చేతిలో పెట్టింది.

ఇద్దరు కోడళ్లూ కూడా ఆశ్చర్యపోయారు. 'రోజూ కాసులమ్మకి ఇచ్చేవారు, ఇవాళ మాకు ఇచ్చారేమిటి?' అని స్పష్టంగా అడిగేశారు కూడాను.

అందుకు అత్తగారు, 'ఇది వరకు తెచ్చిన ప్రసాదం ఎప్పుడూ రవంతే ఉండేది. అది మీకిస్తే చెయ్యంటూ, నోరంటూ కావటం తప్ప కొండనాలికకయినా కలుగుతుందని చెప్పేసి కుర్రదాని చేతిలో పడేసేదాన్ని. ఇవాళ చెరివక పండ్లూ వచ్చింది, కనక మీకిచ్చాను' అంది.

'సరే కాని, ఆడబడుచుకు లేకుండా మాకా?' అన్నారు కోడళ్ళిద్దరూ.

'ఆడబడుచుకు వేరే వాటా యేమిటరా? మీరిద్దరూ చెరోచెక్కా యిచ్చినా చాలు!' అంది అత్తగారు తడుముకోకుండా.

'ఔనత్తా, ఆ మాత్రం తోచిందే కాదు మాకు' అంటూ బంగారమ్మ, వరహాలమ్మ చెరోచెక్కా తీసి కాసులమ్మకు ఇచ్చారు.

ధనాలు, కోడళ్ళచేతిలో తలకొక పండ్లూ పెడుతూ ఉండగా చూచిన కామయ్యా, అతని ఇద్దరు కొడుకులూ కూడా ఆమె ఉదారబుద్ధికి సంతోషించి చక్కాపోయారేగాని, తరవాత యేం జరిగిందో వాళ్ళకి తెలియనే తెలియదు.

ధనాలుమట్టుకి తన పన్నాగం సరిగా పారినందుకు తన్నుతానే మెచ్చుకుంది. 'పురాణం వినటం వల్ల నేకదా నాకి ఉపాయంతోచింది? పెద్దబ్బా ఊరికేచెప్పేరా పురాణాలు వినమని? ఇలాంటిలా భంకలుగుతుందనే విషయమన్నారు' అనుకుని, సంతోషించింది.

స్వర్గంలో దేవేంద్రునికి ఆధిపత్యం రాగానే అన్ని లోకాలను గురించి ఆయన చేయ వలసిన పనులు చేసి, చివరకు భూలోక మందు ప్రజలకు ఎలా సౌఖ్యం చేకూర్చ టమా? అని ఆలోచించాడు. ఏడు చుక్కలను ఎదటికి రమ్మన్నాడు. ఆవి వచ్చి చేతులు కట్టుకొని పరసన నిలబడినై.

చుక్కలు ఏడూ అలా నిలబడి ప్రకాశించే సరికి, గొప్ప వెలుగు వెలిగింది. భూలోకంలో ప్రజలంతా తలలెత్తి ఆకాశం వైపు చూచారు. ఆ వెలుగు చూచి వాళ్ళు ఆశ్చర్యపడటమే గాక అదేదో ప్రళయమై వుంటుం దనుకొని భయపడ్డారు కూడా.

చుక్కలు ఏడూ కలిసి ఏకకంఠంతో "ఏమిటి సెలవు ప్రభూ?" అని అడిగినై.

"భూలోక ప్రజలకు సౌఖ్యాన్ని సమ కూర్చి దలిచాను. ఊరక యిస్తే ఏ వస్తువు కూ విలువలేదు. కనుక, మీరు పోయి

నేనిచ్చే వస్తువులను వాళ్ళకు విక్రయించి రావాలి" అన్నాడు దేవేంద్రుడు.

"అలానే దేవరా!" అంటూ పలికినై తీయని కంఠస్వరాలతో ఏడు చుక్కలూ. ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ వున్న భూలోక ప్రజలకు స్వర్గంలో అమరగానం వినిపించిందప్పుడు.

పరసన నిలబడివున్నై చుక్కలు. మొదటి సక్షత్రానికి దేవేంద్రుడు ఒక చక్కటి డబ్బీ చేతికిచ్చాడు. 'ఇదుగో, ఇది హాస్యరసం. ఇది సేవించినవాళ్ళకు సంతోషమిస్తుంది. సంతోషమే జీవికి బలం' అన్నాడు. రెండవ చుక్కకు ఒక డబ్బీ ఇచ్చి 'ఇది సౌశీల్యం. ఇదే ప్రాణికి జీవం' అని చెప్పాడు. మూడవ దానికి ఒకటి యిచ్చాడు. 'ఇది ఆరోగ్యం. ఆరోగ్యమే మహాభాగ్యం' అన్నాడు. నాల్గవ దానికి ఒకటిచ్చాడు. 'ఇదే చిరజీవత్వం. బ్రతికి బాగావుంటేనే ఏజీవియైనా పనిచేయ గలిగేది' అని చెప్పాడు. ఐవవ చుక్కకు

ఒక డబ్బీయిచ్చి 'ఇది కీర్తి. మానవునికి పేరూ ప్రతిష్ఠా కలిగిస్తుంది' అన్నాడు. అరవదానికి ఒక డబ్బీ యిచ్చి 'ఇది ఆనందం. దీనికోసమే మహర్షులుకూడా తాపత్రయపడుతూవుంటారు' అని చెప్పాడు. ఏడవదానికి ఒకడబ్బీ యిచ్చి, "ఇదే ఐశ్వర్యం. జీవితరథం సాగటానికి అగత్యమైన సాధనం" అని చెప్పాడు.

చుక్కలు ఏడూ భూలోకానికి దిగి డబ్బీలలో సరకు అమ్మజూపినై. నాలుగోచుక్క వీధులంట తిరుగుతూ 'దీర్ఘజీవితం కావాలా! దీర్ఘజీవితం!!' అంటూ విక్రయించే సరికి జనులు 'మాకుకావాలి' 'మాకు కావాలి' అంటూ ఎగబడ్డారు.

'ఐతే, నాసోదరీమణులు విక్రయించేవస్తువులు కొన్నారా, మరి? పెద్దక్క డబ్బీలో హాస్యరసం, రెండవదానిలో సౌశీల్యం, మూడవదానిలో ఆరోగ్యం వున్నై. ఐదవ చెల్లి

కీర్తి, అరవది ఆనందం, ఏడవది ఐశ్వర్యం అమ్ముతున్నారు. అవి మీరు కొననేలేదా?' అని అడిగింది. 'లేదు, లే'దన్నారు ప్రజలు. 'అవిలేకుండా నా డబ్బీలోని మందు మీకు ఉపకరించదు. అవన్నీ ఉన్నవాళ్ళకే దీర్ఘజీవితం సార్థకమవుతుంది. పొండి, పొండి!' అంటూ డబ్బీ మూతవేసేసింది నాలుగోచుక్క.

ఐతే—మచ్చుకోసమని చేతిలో పెట్టుకొనివున్న మందు మళ్ళీ డబ్బీలో వేయటం బద్ధకమనిపించింది. అక్కడనే ఒక చెట్టు కొమ్మమీద ఒక రామచిలుక కనిపించేసరికి నాలుగోచుక్క చిరునవ్వుతో చిలుక ముక్కుకు అందించింది ఆ మచ్చుమందు. ఆ మందు తినగా, రామచిలుక మూడు వందల సంవత్సరాలు జీవించడానికి అది సరిపోయింది. అందుకనే చిలకలు నేటికీ చిరజీవులుగా వుంటున్నై.

పనికిరాని పుస్తకం

సర్వజ్ఞులుడు ఆపూర్వ మేధావి. మంత్ర తంత్రాలవల్ల అనేక ఘనకార్యాలను సాధించ గలిగినవాడు. ఏ చికిత్సకూ కుదరని ఎన్నో దీర్ఘవ్యాధుల్ని ఆతడు తన ఆమోఘ శక్తివ్వారా యిట్టే కుదర్చగలిగేవాడు. శక్తిని సామర్థ్యాన్ని ప్రజల మేలుకోసమే వినియోగించిన రాజులలో సర్వజ్ఞులుడే మొదటివాడు.

అతనికిర్తి దేశదేశాలా వ్యాపించి, ఖండ ఖండాంతరాలకూ అల్లుకుపోయింది. ఆ కాలంనాటి వైద్య, వేదాంత, ఖగోళ శాస్త్రాలకు అంతుదొరకని ప్రతి చిక్కుసమస్యకూ సర్వజ్ఞులుడు కనురెప్పపాటులో పరిష్కార మార్గం చూపగలిగేవాడు.

ఇంత గొప్ప విజ్ఞానాన్ని, కేవల మానవ మాత్రుడు పొందగలగడం సాధ్యమేనా?— ఈ అనుమానం యితర రాజులకూ, చిన్న పెద్దా వండితులకూ కలిగింది. రాజు

పట్టి తెలివితక్కువవాడనికూడా వాళ్లకు దురభిప్రాయం వుండేది. అందువల్లనే అంతా స్వయంగా పరీక్షించి తెలుసుకోవాలని సర్వజ్ఞులుడివద్దకు వచ్చారు.

సర్వజ్ఞులుడు అందరనూ ఉచితరీతిని సత్కరించాడు. దర్బారు ఏర్పాటు చేశాడు.

ఆయాదేశపు రాజులూ, వండితులూ సభను అలంకరించారు. ఉచితానుచిత ప్రశ్నలలో సర్వజ్ఞులుణ్ణి అగ్నిపరీక్షకు గురిచేశారు. ఏ కోపమూ తాపమూ లేకుండా సర్వజ్ఞులుడు అందరనూ తగిన నిదర్శనాలతో సంతృప్తిపరిచాడు.

సభ నిశ్శబ్దంగా వుంది. అంతా అనుమానరహితులైనట్టే కనబడ్డారు. సర్వజ్ఞులుడు సింహాసనంమీదినుంచిలేచి అందరి వంకా చిరునవ్వు నవ్వుతూ చూచాడు.

సభలో ఒకమూల చిన్న అలికిడి పెద్ద కలకలంగా మారింది. 'నేనా-నువ్వా' అను

కుంటూ బారుగడ్డం పెరిగిన పండితుడూ, పాడుగాటిమీసం పెంచిన ఒకరాజూ లేచి నిలబడ్డారు. సర్వజ్ఞపాలుడు వారిద్దరివంకా పరీక్షగా చూసి తల వంకించాడు.

"ఏ జీవెనైనా చంపి బ్రతికించగలరా" అన్నారు పండితుడూ, రాజూ.

"ఓ!" అన్నాడు తేజకకుండా సర్వజ్ఞ పాలుడు. తరవాత—ప్రశ్నించిన అయిద్దరి వంకా చూస్తూ "మీలో ఎవరు ఆ పరీక్షకు సాధనంగా వస్తారు?" అని అడిగాడు.

రాజూ పండితుడూ ఒకరి మొహాలు ఒకరు చూచుకొని, అందరివంకా చూసి, తెల్లపోయి, కుర్చీలలో కూలబడ్డారు.

సర్వజ్ఞపాలుడు నవ్వుకున్నాడు. "మాన వుల్లోనేకాక, పశు పక్ష్యాదుల్లోకూడా జీవం ఉన్నదనుకుంటాను!" అంటూ చిలిపిగా సభాసదులవంక చూశాడు.

సభంతా ఏకకంఠంతో "అవును! అవును!" అన్నది. సర్వజ్ఞపాలుడు దెసక్కి తిరిగిచూశాడు. "చిత్తు! ఏమి సెలవు!" అంటూ సేవకుడు ముందుకువచ్చాడు.

"మన తోటలో పెరుగుతూవున్న కోడి పుంజులలో ఒకదానిని పట్టుకురా" అని అజ్ఞాపించాడు, సర్వజ్ఞపాలుడు.

బదునిమిపాలూ బదుయ్యగల్లా తోచింది సభలోని రాజులకూ, పండితులకూ. "ఈ దెబ్బతో ఈయనగారి సరుకు బయట పడుతుంది!" అని ఒకరాజు పక్కన కూర్చున్న మరొకరాజు చెవిలో పూచాడు. "ఈ పరీక్షతో సర్వజ్ఞాని పన తేలి పోతుందిలే!" అని నసిగాడు ఒక పండితుడు పక్కనవున్న మరొక పండితుడితో.

కోడిపుంజుతో సేవకుడు దర్బారు ప్రవేశించాడు. సర్వజ్ఞపాలుడు కత్తితిసుకుని పుంజుతలను పరపర కోశాడు. తరవాత ఒకచేత్తో తలనూ ఒకచేత్తో మొండాన్ని, పట్టుకుని అందరికీ చూపుతూ "కోడిపుంజు

మరణించినట్టేనా?" అని ప్రశ్నించాడు.

"చచ్చినట్టే" అన్నారు రాజులు. "జీవ రహితమైనట్టే" అన్నారు పండితులు.

రాజాజ్ఞప్రకారం సేవకుడు కోడిపుంజు మొండాన్ని తలనూ సభాస్థలానికి ఆవైపునా యీవైపునా వుంచాడు. సర్వజ్ఞుపాలుడు జీవంచేసి ఆ కోడిపుంజు మొండాన్ని పుద్దే శించి "నువ్వు పోయి నీతలను ఎప్పటిలా తగిలించుకో" అన్నాడు.

ఆశ్చర్యం! కోడిపుంజు మొండెం సభా స్థలికి అడ్డంగా నడుస్తూపోయి ఆ తలదగ్గిర మెడ వంచింది. తల మొండెంతో కలిసి పోయింది. మరు నిమిషానికి లేచినిలబడి,

రెక్కలుకొట్టుకుంటూ 'కొక్కారెక్క' అని అరుస్తూ దర్బారునుంచి బయటకు పరిగెత్తింది.

భయాశ్చర్యాలతో సభలోని రాజులూ, పండితులూ పుక్కిరిబిక్కిరయ్యారు. ఒక్కమారుగా లేచి, తలలువంచి సర్వజ్ఞ పాలుని గొప్పతనానికి జేజేలు పలికారు.

"ఇన్ని అద్భుత విద్యల్ని ఎలా నేర్చారుప్రభూ?" అని అడిగారు అంతా.

"తెలుసుకొంటారా?" అన్నాడు రాజు.

"తెలుసుకోవడమేకాదు, సాధించితిరాలనికూడా వున్నది" అన్నారు కొందరు.

"అయితే వినండి!" అంటూ ప్రారంభించాడు సర్వజ్ఞపాలుడు :

"నాకు చిన్ననాటనే అద్భుత కార్యాలు చేయాలనీ, అపరశక్తుల్ని పొందాలనీ బలమైన కోరిక వుండేది. ఇందుకు సాహసం అవసరమని గ్రహించాను. ఈ ప్రపంచంలో ఆసాధ్యమైన ప్రతిదానినీ, సుసాధ్యంచేసే మార్గాలన్నీ ఒక గ్రంథంలో రాయబడి ఉన్నవని ఒక వృద్ధుడు నాతో చెప్పాడు. ఆ గ్రంథం ఇంద్రజాలిక వర్వతాల్లోని ఒకానొక గుహలో వున్నదనికూడా చెప్పాడు.

అనేక కష్టాలకూ, ఎంతో శ్రమకూ ఓర్చి ఒకనాడు ఆ గుహ చేరాను. గాలి, వెలుగూ

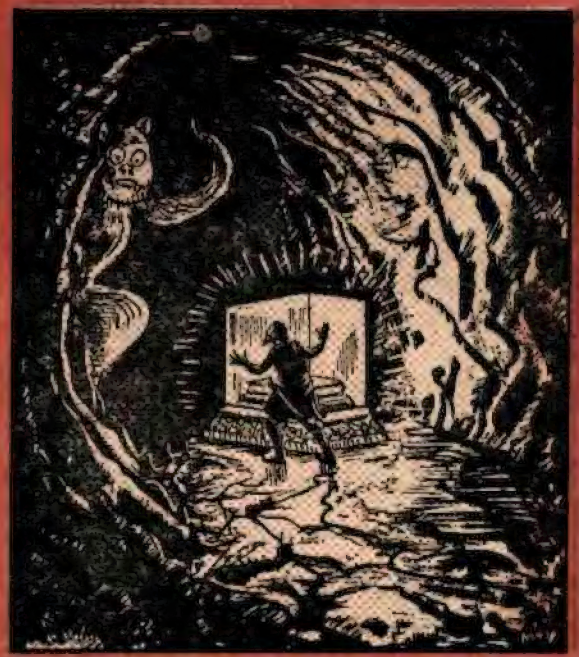
లేని ఆ గుహలో గుండె చిక్కబట్టుకుని కొంతదూరం పోగా, హఠాత్తుగా ఒక పెద్ద వెలుగు నాకంటబడింది. నాశ్రమ తీరిందనీ, ఆశలు ఫలించినవనీ నాకెంతో వుత్సాహం కలిగింది. తడబడుతూ ఆ వెలుగును సమీపించాను.

ఆ వెలుగు ఒక నలుచదరపు గాజుపెట్టె లోనుంచి వస్తూన్నట్టు మొదట్లో నాకు తోచింది. కాని బాగా పరీక్షించి చూడగా దానికి కారణం, ఆ గాజుపెట్టె మధ్యన వున్న ఒక పెద్ద గ్రంథమని గ్రహించాను. అతృతతో ఆ పెట్టెపై చేయివేశాను.

అదే సమయంలో నాకు ఎదురుగా కొంచెందూరంలో నల్లని వికృతాకారం కారుమేఘంలా కదలటం చూచాను. మరుక్షణంలో వికృతమైన ధ్వని వినిపించింది.

"ఏయ్! ఎవడవు నువ్వు? బయటికి పో!" అన్న భయంకర శబ్దం నన్ను హడలకొట్టింది. నేను భయాన్ని అణచిపెట్టి "ఈ గాజుపెట్టెలోని ఆ గ్రంథం తీసుకో కుండా బయటికి పోను" అన్నాను.

"అలానా! ఆహ్లాహ్లా!!" అన్న భయంకర గర్జనతోపాటు ఉరుములూ, మెరుపులూ, కడవపాతగా వానా ప్రారంభమయినై.

భయంతో నేను వణికిపోయాను. దుష్ట శక్తులనుంచి రక్షణ చేసుకునేందుకు, చిన్ననాడు ఒక సిద్ధుడిద్వారా తెలుసుకున్న మంత్రాన్ని పెద్దగా ఉచ్చరింపసాగాను.

పదినిమిషాల్లో వాన వెలిసింది. ఉరుములూ, మెరుపులూ తొలగిపోయినై. ఆ క్షణంలో కలిగిన సాహసంతో, గాజుపెట్టెను బలంగా గ్రుడ్డెసరికి పెట్టె ముక్కలై పోయింది. ఆ దివ్యగ్రంథాన్ని రెండు చేతులతోనూ హృదయానికి హత్తుకుని, గుహవెలుపలికి పరుగు పెట్టాను.

నన్ను వెన్నాడుతూ, ఆ వికృతాకారం భయంకరంగా శపించసాగింది: "నువ్వు

నానుంచి తప్పుకోలేవు. నీకు పగలు విశ్రాంతి, రాత్రి నిద్రా లేకుండాచేస్తా. బాగ్రత్త!" అన్నది.

అలానే జరిగింది. నాలుగు దీర్ఘవత్సరాలు ఆ గ్రంథం నేను పఠించాను. ఎన్నెన్నో అద్భుత శక్తులను దానిద్వారా పొందగలిగాను. కాని నేను అందుకుగాను చెల్లించిన మూల్యం అపారం. నా ఆరోగ్యం, మనశ్శాంతి నశించింది. పగలూ, రాత్రీ కూడా భయంకరమైన నరకంగా తయారైంది. ఆఖరికి ఆ అద్భుత గ్రంథాన్ని సొంతంగా పఠించకుండానే, ఆ గుహలో ఎప్పటిచోటున ఉంచేసివచ్చాను.

అయినా నాకు మనశ్శాంతి కలగకుండా ఆ భూతాత్మ నన్ను వెన్నాడురూనే వుంది. శపిస్తూనే వుంది. నాకేమీ దారితోచలేదు.

ఒకనాడు అడిగాను : "నీ గ్రంథం నీ గుహలోనే వుంచానుగదా! ఇంకా ఎందుకు నన్నలా బాధిస్తావు?" అని. ఆ వికృత

కారం మరింత వికృతంగా మారి బొబ్బ రిందింది:

"ఆ గ్రంథం చదివి నువ్వు అనేకమైన అపూర్వశక్తులు పొందావు. వాటిద్వారా లోకానికి నీనుంచి కీడుకలగవచ్చు."

"పరుల మేలుకే ఆ శక్తిని వినియోగిస్తాను. ప్రమాణపూర్తిగా చెబుతున్నాను. నమ్ము!" అన్నాను. "సరే! ఆమాట నువ్వు నిలుపుకొన్నంతవరకూ నీజోలికి రాను" అంటూ ఆ భయంకర రూపం నన్ను వదిలిపోయింది. ఇదీ కథ."

డర్పారంతా గుసగుసలు ఆవరించివై. 'పరులమేలుకోసమని మనం కోరి కీడెందుకు తెచ్చుకోవాలి! మనకు ఆ గ్రంథం అవసరమే లే'దనుకున్నారు పండితులు. 'పర రాజ్యాలని బయించేటందుకూ, ప్రజల్ని కిక్కురుమనకుండా అణచివుంచేందుకూ పనికిరాని ఈగ్రంథం మనకేమి ఉపయోగ'మనుకున్నారు రాజులు.

చందమామ

పజిల్
(భాషాభివృద్ధికి)

అడ్డము :

1. వెల	12. త్రాసు
3. వయస్సు	13. కిరీటము
5. విన్నపము	15. పూర్వము
8. దసవంతుడు	17. అపజయము
10. విష్ణువు	19. తెలివి
11. నరనృతి	20. అరుగు

నిలువు :

2. లక్ష్మి	10. నాగలి
3. దాతృత్వము	13. ముని
4. బాధ	14. చారి
6. ఆభరణము	16. బూడిద
7. విసుగు	17. సహనము
9. హఠతి	18. హద్దు

వినోద చదరం

★

దిగువను ఇచ్చిన ఆధారముల సహాయంతో ఈ క్రింది చదరంలో మీరు ఏడుమాటలు నింపాలి. సరియైన మాటలతో మీరు నింపగలిగితే అన్ని మాటలలోను చివరి రెండు ఆక్షరాలూ ఒకేలాంటివి వస్తయ్. దీనిని పూర్తి చేయగలరేమో చూడండి.

మీకు తెలియకపోతే జవాబుకి

55-వ పేజీ చూడండి.

1.			
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
7.			

ఆధారములు :

1. శరీరము	2. నిరు
3. ఆశ్రయాల	4. పుండు
5. వేగము	6. రాబడి
7. గెలుపు	

ఇంద్రజాలము

పేకముక్కలతో మరొక ట్రిక్కు

చీట్లపేకలోని యాభైరెండు ముక్కల్లో ప్రేక్షకులు ఏ ముక్కను కోరుకున్నా, దాన్ని చూడకుండానే కలిపివేసి మళ్ళీ పైకి తీసుటం—ప్రతి ఇంద్రబాలికుడూ చేసే పనే. ఈ గారడికి మామూలు డిబైసుకాక, వెనుకవైపు బొమ్మలున్న పేకముక్కలు బాగా ఉపయోగపడతాయి.

ఇలాంటి పేక ఒకటి తీసుకొచ్చి, గులాబీ పువ్వు తొడిమభాగం అడుగుకు వచ్చేట్లుగా పేక అంతా సర్ది ఉంచుకొవాలి. ఆ పేక ముక్కలు ఎదుటవైపు ప్రేక్షకులు కన్నెం చేట్టు విడమర్చి పట్టుకుని 'మీ కిష్టమైన ముక్కను కోరుకోండి' అని అడగాలి. ఆ ప్రేక్షకుడు తాను కోరుకున్న ముక్కను పైకి లాగుతాడు. అప్పుడు ఇంద్రబాలికుడికి ఏ ముక్కయిందీ తెలుసుకొటానికి ముందు వైపు కన్నెంచడు. ప్రేక్షకుడు మళ్ళీ ఆ ముక్కను ఇంద్రబాలికుడి చేతిలోని పేకలో కలిపేలోగా ఇతడు తన చేతిలోని

పేకను ఎదుటివాళ్లకు తెలియకుండా తలకిందుగావేసి పట్టుకుని ఉండాలి. ప్రేక్షకుడు ఆ ముక్కను పేకలో కలిపినప్పుడు, ఆ ముక్క ఒకటే (వెనుకభాగం) సరిగా

ఉంటుంది. మిగతా పేకఅంతా తలకిందుగా ఉంటుంది. పై బొమ్మ చూడండి. గులాబీ పువ్వు తొడిమ క్రిందికి ఉంది అన్ని ముక్కలలో. ప్రేక్షకుడు వాటిల్లో ఒక ముక్కను పైకితీశాడు.

ఈ క్రింది బొమ్మ చూడండి. ఐంద్ర జాలికుడు ఈలోపుగా తన చేతులో ఉన్న పేకను తలకిందుగా చేశాడన్నమాట. గులాబీ తొడిమలు పైకి ఉన్నాయే. ప్రేక్షకుడు ఆ ముక్కను మళ్ళీ ఈ పేకలో చేర్చేప్పుడు తొడిమ క్రిందికి పువ్వు పైకి ఉండటం తెలుస్తూనే ఉందిగా. పేకను ఎన్నిసార్లు కలిపినా, ఆ ఒక్క ముక్క మిగతా వాటికన్నా తేడాగా కన్పిస్తూనే ఉంటుంది. కనుక వెనుకవైపు మాత్రమే చూసి, ఐంద్ర జాలికుడు ఆ ముక్కను తీసి చూపగలడు. "మామూలు 'గ్రేట్ మొగల్' 'కారవా' "

పేకలతో ఈ గారడీ ఎలాచెయ్యటం?" అని అడగవచ్చు. అలాంటప్పుడు ముందుగానే ఆ పేకను తెచ్చుకుని, ఆ డిజైన్ క్రింద సన్నగా ఉండే మార్జిన్ లో అన్ని ముక్కలకూ ఒక వరుసలో సిరాగుర్తుపెట్టి రెడిగా ఉంచు

కోవాలి. అలాచేస్తే ప్రేక్షకుడు ఆ ముక్కను పైకి లాగినప్పుడు ఇతడిచేతిలోని పేకను నేర్పుగా తలకిందు చేసినప్పుడు ఈ పేక ముక్కల్లోని గుర్తులన్నీ ఒకవైపుకూ-ప్రేక్షకుడిచేతిలో ఉన్న పేకముక్కమీది గుర్తు మరొకవైపుకూ ఉంటుంది. ఆ గుర్తునుపట్టి ప్రేక్షకుడు కొరుకున్న పేకముక్కను సుళువుగా చెప్పవచ్చు.

పాఠకులు ఈ గారడిని గురించి యింకా వివరంగా తెలుసుకోవలెదలెదే, వారు 'చందమామ' పేరు ఉదహరిస్తూ ప్రాఫెసరుగారికి నేరుగా వ్రాయవచ్చు. మీరురాసే ఉత్తరాలు ఇంగ్లీషులోనే వుండాలి. ఇది అతి ముఖ్యం.

ప్రాఫెసరుగారి అడ్రసు యిది:—

ప్రాఫెసరు పి. సి. నర్కార్, మెజిషియన్

12/3/A, జమిన్ లేన్, బాలీగంజ్,

కలకత్తా - 19

ప్రాఫెసరు సర్దారు దిగ్విజయయాత్ర

మన నర్కారు యిప్పుడు దూరప్రాచ్య దేశాలలో సంచారంచేస్తున్నారు. వారి ప్రదర్శనాలకు అందరూ ఆశ్చర్యపడుతుంటూ ఆయనకు బ్రహ్మరథం పట్టుతున్నారు. కనకవర్షం కురుస్తున్నది. ఈ పర్యటనలో వారు మలయా, జపాను, ఆస్ట్రేలియాలు దర్శిస్తారు. అయితే, నర్కారు ఎక్కడవున్నా చందమామ పాఠకులకు వారు తమ బ్రక్కలు ఎప్పటిలా అందజేస్తూనే వుంటారు.

అట్టమీదిబొమ్మ

శిశుపాలుని చెలికాడు సాల్వుడు. శ్రీకృష్ణునికి రుక్మిణికి పరిణయం ఐననాటి నుండి సాల్వుడికి కృష్ణునిమీద కోపంగానే వున్నది. 'కృష్ణుడినేకాదు, యాదవ కులమే నిర్మూలించివెస్తా'నని అతడు రాజులందరిమధ్యనీ ప్రతిజ్ఞచేశాడు.

ఈ ప్రతిజ్ఞ నెరవేర్చుకునే తలంపుతో సాల్వుడు, ఈశ్వరుణ్ణిగురించి ఘోర తపస్సు ఆరంభించాడు. అతని తపస్సుకు మెచ్చి ఈశ్వరుడు ప్రత్యక్షింకాగా,— 'నుర అనుర నర గంధర్వ ఉరగాదులకు అభేద్యమైనటువంటిది, కామగమనము కలదీ, ఒక విమానం కావా'లని వేడుకొన్నాడు. వెంటనే ఈశ్వరుడు విశ్వకర్మకు అజ్ఞాపించాడు. విశ్వకర్మ 'సౌభవిమాన'మనేదాన్ని సృష్టించి సాల్వుడికిచ్చాడు.

సౌభవిమానం వచ్చినప్పటినించి సాల్వుడిని పట్టపగ్గాలు లేకపోయినై. దానిపైన ఎత్తివెళ్లి ద్వారకను ముట్టడించి ధ్వంసం చేయసాగాడు. విమానంపైనుండి శిలావర్షం కురిపించి, ప్రజకు కీభకలిగిస్తూవచ్చాడు. అప్పుడు, వాడి దుర్మయాలను అణిచివేయాలని తలిచి ప్రద్యుమ్నుడు యుద్ధానికి తలపడ్డాడు. ఐతే— సాల్వుడు తన విమానాన్ని బహురూపాలుగా తిప్పి, దాగుకొని—పైకివచ్చి— భూమితాకి — కొండలపైకిపోయా — అనేకమాయలు అగపరుస్తూ చిక్కులు పెట్టాడు. ప్రద్యుమ్నుణ్ణి మూర్ఛకూడా పోగొట్టాడు. ప్రద్యుమ్నుడు తేరుకొని అతి పారుషంతో ఇరవైవిడురోజులు యుద్ధంసాగించి, చాలవరకు సాల్వుని సేననూ, ముఖ్యనాయకులనూ పరిమార్చాడు.

ఇంతలో—ధర్మరాజు చేసే రాజసూయయాగానికి వెళ్లిన శ్రీకృష్ణుడు తిరిగి వస్తున్నాడు. అతడు బయల్దేరేసరికి దుశ్శకునాలు కనబడినై. సరి, సాల్వుని సమాచారం తెలుసుకుని, యుద్ధరంగానికి చేరుకొన్నాడు. ఊరకున్నకొద్దీ సాల్వుని దుండగాలు మితిమీరిపోవటంచూచి, శ్రీకృష్ణుడు సాల్వుని తాకి, సౌభవిమానాన్ని సూరుముక్కలుగా నరికి, బాజాలతో కొట్టగా మేఘాలు అవరించినై. ఆ చీకటిలో నుండి సాల్వుడు, సూర్యబింబంలాగా ఇవతలికివచ్చి కృష్ణుణ్ణి దూషింపసాగాడు. అప్పుడు భగవానుడు గదయైతై మూపులనందున వేసేటప్పటికి వాడు నెత్తురు గ్రక్కొని చచ్చిపోయాడు.

ఒంటిగీతబొమ్మ

పంపినవారు : కె. ఆర్జుగం - సింహళం

రంగుల బొమ్మ కథ—2. వ బొమ్మ

కొమ్మ నరకటానికని చాంగ్ కత్తితో ఒక్క పెట్టు పెట్టాడు. దెబ్బ వడి పడటంతో బె చెట్టులోంచి ఒక చిత్రమైన మూలుగు వినిపించింది. చాంగ్ అశ్చర్యపోయి ఆ మూలుగు ఎక్కడనుండి వచ్చిందా అని చుట్టూ పరిశీలించిచూచాడు. కాని ఏమీ కనుపించలేదు. భ్రమపడ్డానేమోననుకొని, ఆ సరికినకొమ్మతో తెరిగి యిల్లు చేరుకున్నాడు.

ఆ రోజే ప్రారంభించాడు, దానిపైన బొమ్మచెక్కటం. తన చాకచక్యమంతా వినియోగించి, ఒక వారానికల్లా ఒక వృద్ధునిబొమ్మ తయారుచేశాడు. అయితే, తీరా బొమ్మ పూర్తిఅయి, దాని అందంచూసేసరికి చాంగ్ మనస్సు పరిపరివిధాల పోయింది. తను ఇన్నివిళ్ళుగా చెక్కురున్న బొమ్మపిడులన్నీ ఈ క్రొత్తపిడి ముందు పనికిరావనిపించింది. ఇంతా కష్టపడి, జీవంతో ఉట్టిపడే ఈ వృద్ధుని బొమ్మను ఏదో ఒకపిడికి తగిలించితే, తనతల్లి నిమిషంలో దానిని అమ్మివేస్తుండే ఏమిచెయ్యటం ?

చాంగ్ తీవ్రంగా ఆలోచించాడు. మరునాడే ఈ పిడినికూడా ఒక గొడుగుకు తగిలించి తల్లికిచ్చాడు. అయితే, దానిని ఇవ్వబోయేముందు తల్లిని ఒక్కొక్కరికొక రాడు : "ఈపిడి పట్టుకునేందుకు సామాన్యులకు ఆర్హతలేదు. ఈ పిడితో వున్న గొడుగు మహారాజుల హస్తాలలో వుండవలసిందే. కనుక అలాంటి వ్యక్తిని మాచి మరీ ఈగొడుగు విక్రయించు. ఇదే నాకొరిక" అన్నాడు.

ఎప్పుడైతే ఆమె దుకాణంలో ఈ గొడుగు పెట్టిందో, అప్పటినుంచీ వచ్చిన వాళ్లంతా ఆ గొడుగే కావాలని పట్టుబట్టేవారు. కాని, వాళ్ళు యిచ్చుకోలేనంత ధర చెప్పేది చాంగ్ తల్లి. ధర చెప్పటంతోనే "అమ్మబాబో, ఈ గొడుగేమిటి! మనం కొనేదేమిటి, తలకు మించినపని!" అని అనుకొని ఆవచ్చినవాళ్ళు దానిని మానేసి మరొకగొడుగు కొనుక్కుని పోతుండేవారు. ఈ పరిస్థితులలో గొడుగు విడుదలకావటానికి సాఫకాశమేది? అందుచేత అది అమ్ముడుకాక దుకాణంలో అలానే ఉండిపోయింది. ఐతేమరి, ఈ గొడుగు సంగతి యేమిజరిగిందీ వచ్చేనెల బొమ్మతోసహా చదవండి.

49-వ పేజీలోని

పజిలుకి జవాబు :

1	ధ	2	ర	3	ఈ	దు	4
4	వ్య	5	మ	6	న	వి	7
8	ధ	9	ని	గ	డి	10	హ
11	చ	బి	12	తు	ల	13	మో
14	బా	15	ము	16	ను	17	ని
18	పి	19	మ	20	స	21	నై

49-వ పేజీలోని

వినోద చదరానికి జవాబు :

1.	కా	య	ము
2.	తే	య	ము
3.	లా	య	ము
4.	గా	య	ము
5.	ర	య	ము
6.	ఆ	య	ము
7.	ఇ	య	ము

పాఠకులకు, విజయకు శుభవార్త

తెలుగు, తమిళ, కన్నడ, హిందీ భాషలలో
ఆత్యంత ఆదరం పొందిన

చందమామ

మళయాళ

మహారాష్ట్ర

భాషలలో కూడా

త్వరలోనే

వెలువడుతుంది

వివరాలకు :

చందమామ పబ్లికేషన్స్

కోడంబాకం :: మదరాసు-24

విజయ
వారి

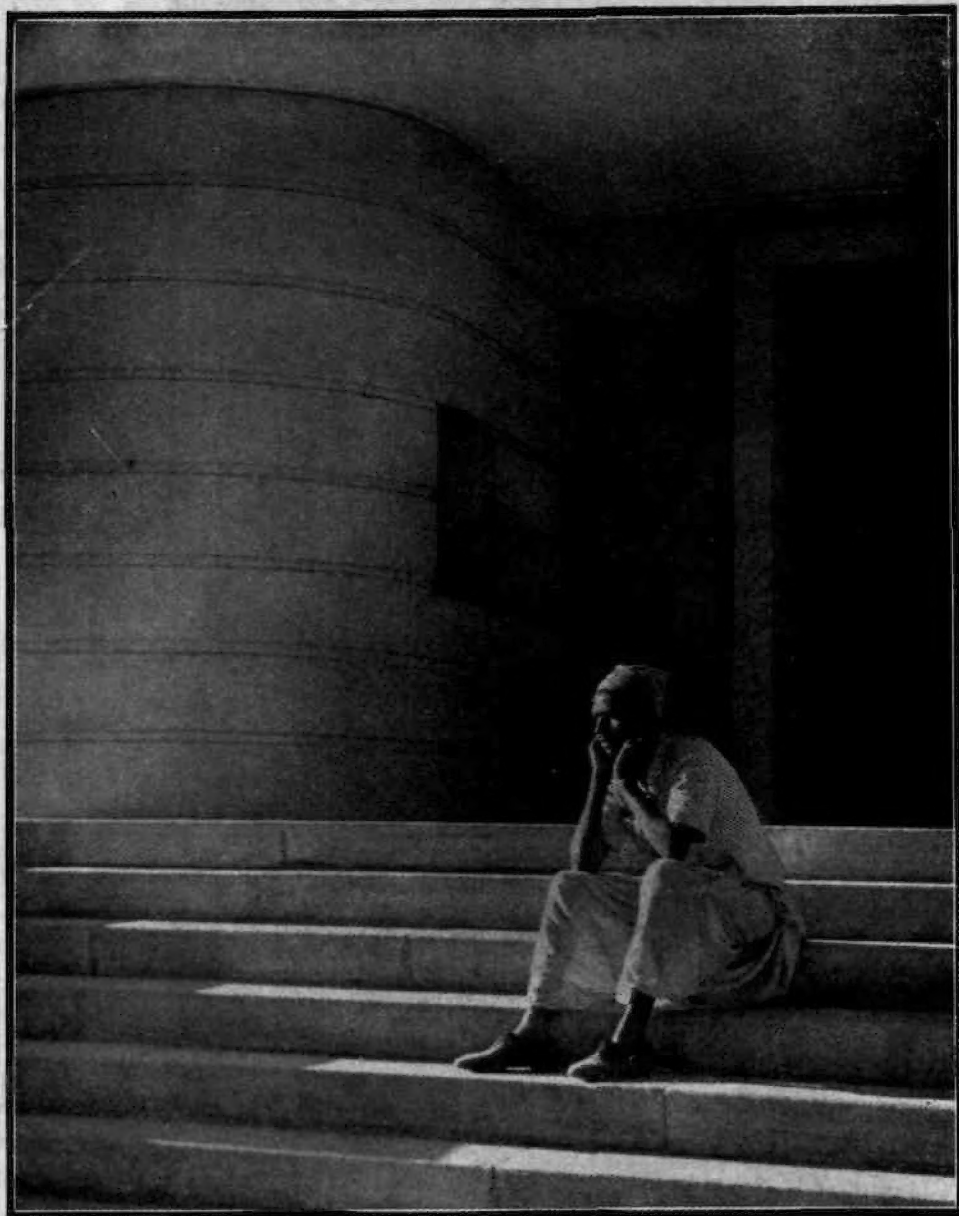
పెళ్లిచేసిచూడు

శబ్దరూప... ప్ర సాధ్ • నిర్మాతలు.....నాగిరెడ్డి • చిత్రవాణి

Controlling Editor : SRI CHAKRAPANI

Printed and Published by B. NAGI REDDI at the B. N. K. Press Ltd., Madras

Chandamama, February '52

Photo by A. L. Syed

తగులు

